

Foto: EDI MASNEC

»Me boste vi vzeli?«

Enajstletno Renato so odvzeli materi, ker jo je pretepala. Pretrajljivo reportažo berite na 12. strani

Golte v slečaj, a ne tudi v likvidacijo

Zimska sezona bo, obljublja odgovorni v sozdu Merx, ki je prevzel center Golte nad Mozirjem.

Žalska obvoznica – past za voznike

Doslej je na tej cesti umrlo že več kot deset ljudi. Stran 17.

Smo zadovoljni že s preživetjem?

Gorenje bo pomoč celjskega območja še potrebovalo

S prizadevanji celjskega območja za boljše gospodarjenje niti s politično akcijo, ki bi ga naj vzpodbudila, v letošnjem prvem polletju ne moremo biti povsem zadovoljni, so menili na torkovi seji medobčinskega sveta zveze sindikatov Celje. Na njej so tudi celovito politično ocenili akcijo solidarnostne pomoči delavcev celjskega območja za osebne dohodke delavcev Gorenja.

ga po le 10 odstotnem zaostajanju za rastjo dohodka. Velike pa so tudi naloge pri spremljanju likvidnosti v temeljnih organizacijah.

Ob oceni akcije solidarnostne pomoči delavcem Gorenja pa so člani MS ZSS ugotovili, da je bila odločitev o njeni prekinitvi pravilna, saj delavcem Gorenja ne grozi več zmanjševanje osebnih dohodkov. Kljub temu pa bo Gorenje pomoč še potrebovalo, še zlasti za pokrivanje izgub. Vsi tisti, ki so jim pri tem v reprovirgi dolžni pomagati, so na celjskem območju svojo dolžnost izpolnili, medtem ko sklepa republiške skupščine o pomoči iz občinskih rezerv, razen v treh, slovenske občine niso uresničile. Tudi pomoč celjskega območja bo Gorenju še potrebna, odločitve o solidarnostni pomoči pa morajo biti v bodoče bolj pripravljene, samo solidarnost pa je treba širše opredeliti v republiki.

MILENA B. POKLIČ

S 1. avgustom dražji avtobusni prevoz

V prejšnji številki smo že poročali, da se bo avtobusni prevoz podražil. Direktorica Izletnika Ana Jovanovič, nam je povedala, da je dokončen odlok Izvršnega sveta Slovenije, da se mestni prevoz podraži na 23 dinarjev, medkrajevni prevoz pa bo dražji za približno 25 odstotkov, na posameznih relacijah malo več, na drugih malo manj. Za primerjavo naj povemo, da bo recimo za relacijo od Celja do Ljubljane, za katero ste prej morali odšteti 98 dinarjev, zdaj potrebno plačati 122 dinarjev. Nove cene bodo začele veljati s 1. avgustom in bodo enotne po vsej Sloveniji.

G. O.

Vseh oblakov ni mogoče razgnati

Obramba pred točo ima te dni polne roke dela. Nekajkrat letos je že bila na velikih preiskušnjah, precej pa je bilo tudi uspešnih posredovanj. Žal pa vseh nevihtnih oblakov le niso mogli pravočasno razgnati.

V zadnjih štirinajstih dneh je na Celjskem nekajkrat klestila toča. Še najhuje je bilo zadnjo nedeljo, ko so ledena zrnca klestila pridelke v velenjski občini (Plešivec in Cirkovce), žalski občini (Prebold, Marija Reka in Dolnja vas), Celjski (Smartno

v Rožni dolini) in konjski občini (Tepanje in Loče). Škoda je precejšnja, še posebej, ker so marsikje zamujali z žetvijo pšenice. Zagotovo pa bi bila škoda precej večja, če ne bi nekajkrat uspešno posredovala obramba proti toči.

Strelci v osrednji Sloveniji so letos posredovali že več kot tridesetkrat in izstrelili v točonosne oblake (kumulonimbuse) več kot 3000 raket s srebrom jodidom. Samo v zadnji akciji prejšnje nedelje so izstrelili nekaj več kot 700 raket.

Strokovnjaki z radarskega centra na Lisci, od koder spremljajo gibanje nevihtnih oblakov, so povedali, da obramba letos še ni bila pred tako težko preizkušnjo kot zadnjo nedeljo. Na radarskih zaslonih so pravočasno opazili štiri skupine nevihtnih oblakov in strelcem so pravočasno sporočili koordinate za streljanje z raketami. Posredovanje obrambe je bilo tudi bolj uspešno, kot pa so strokovnjaki z Lisce lahko računali, da bo. Take nevihtne fronte je namreč zelo težko razbiti, saj nosijo s sabo toliko energije kot manjša atomska bomba. Toča je ta dan sicer klestila v nekaterih krajih, toda škoda bi bila

neprimerno večja, če obramba sploh ne bi posredovala.

Ze 30 do 40 odstotni uspeh obrambe pred točo je po mnenju strokovnjakov lep dosežek. Ne samo pri nas, ampak tudi drugje v svetu, kjer imajo takšno obrambo. Nekoliko bolj zanesljiva je zaenkrat le še obramba z letali, vendar s takšnimi, ki se lahko zelo hitro vzpenjo na višino 11.000 in več metrov in od tam posipajo oblake s srebrom jodidom. Za nas je takšna obramba predraga, pa tudi ustreznih letal nimamo, zato je obramba z raketami ta čas še najbolj primerina in tudi najbolj učinkovita.

Seveda pa nikakor ne smemo pričakovati, da sedaj, ko imamo gosto mrežo raketnih izstrelišč, da toča sploh ne bo več padala.

S. ŠROT

Elkroj

SPECIALIST MED PROIZVAJALCI HLAČ

Ob Savinji

Urejena obala Savinje postaja v sončnih dneh vse bolj privlačna za številne kopalce in dopustnike, ki svoj oddih preživljajo kar v domačem kraju. Nekdanje splavarje pa s spustom po Savinji v velikih avtomobilskih zračnicah posnemajo navdušeni mladi kopalci.

nama
lesnina
PRODAJNI CENTER LEVEC

90
EMO

Priznanja za organizacijo prvenstva LAO

V petek so na krajši slovesnosti, ki se je je udeležil tudi predsednik SO Edi Stepišnik, v vojskanci Jožeta Meniharja podelili priznanja najzaslužnejšim za uspešno organizacijo športnega prvenstva ljubljanskega armadnega območja, ki je bilo letos, junija v Celju. Priznanja, ki jih je podelil Milan Aksentijević, so prejeli: Delovni organizaciji Žlečna in Ingrad iz Celja, kolektiv Radia Celje, Atletsko društvo Kladivar, med posamezniki pa Drago Medved, Miro Medved, Boris Rošina, Marjan Jeranko, Mirko Paj, Viki Dorn, Tripko Čecović, Mirko Kalinič, Sreten Džesnić, Časlav Stevanović, Časlav Marković, Miodrag Tešović, Milovan Zdravković, Sergej Dolenc in Alja Duraki.

N. K.

Praznovanje brez vznesenosti, a prisrčno

Brez velikega pompa je mineval teden, v katerem je Celje praznovalo svoj občinski praznik. Vrstile so se

športne in kulturne prireditve, ki so dajale dober teden praznični utrip mestu in občini, ki ob njih nista pozab-

ljala na svoje vsakodnevne delovne dolžnosti.

Tudi sam praznični dan, 20. julij je bil takšen. Takrat sta postala Celje in Hmezdova delovna organizacija Kmetijstvo Zalec bogatejša za farmo pitancev v Žepini, ki bo dajala po 1200 glav govejih pitancev letno oziroma 400 ton mesa. Za preskrbo z mesom je to velik prispevek, slej ko prej pa bi moral biti tudi za delovno organizacijo, saj se bo farma v 80 odstotkih sama preskrbovala. Brez dvoma pa ob farmi veliko pomeni tudi z besedami tolikokrat poudarjena potreba po medobčinskem sodelovanju ob skupnih interesih. To krat se je uresničilo.

Za obe osrednji prireditvi - slavnostno sejo zborov občinske skupščine in proslavo v krajevni skupnosti Hudinja pa velja oznaka preprosto, kratko, jedrnatost in kakovostno. Tudi oba govornika - na seji skupščine predsednik izvršnega sveta Zvone Hudej, na Hudinji pa predsednik sveta krajevne skup-

nosti Peter Vindiš, sta se tega držala. Razliko lahko najdemo najprej v prisotnosti. Na slavnostni seji zborov občinske skupščine, ki jo je dobro dopolnil kulturni program mešanega pevskega zbora France Prešeren iz Celja, je bilo mogoče pogrešati nekaj več delegatov in morda tudi gostov iz sosrednjih občin. Sicer pa - bil je čas dopustov pa še petek popoldan. To pa ni oviralo številnih krajanov, ki so se zbrali pri Osnovni šoli Franja Vrnčiča na Hudinji. Toliko se jih ob občinskem prazniku še zlepa ni zbralo, organizatorji pa so v polni meri poskrbeli, da so se vsi tudi prijetno počutili. Tu so kulturni program prispevali prihalni orkester Emo, Mešani pevski zbor in folklorna skupina ŽPD France Prešeren ter recitatorji KUD Zarija Trnovlje in KD Franc Kač Hudinja. Veliko pohvalnih besed pa je žel tudi ansambel Čokolada, ki je prispeval k uspehu družabnega dela prireditve.

MILENA B. POKLIČ
Foto: DAVID

Srečanje ob jubileju Frančka Simoniča

Na praznični dan občine so se v Celju zbrali nekdanji člani sekretariata okrajnega komiteja Zveze komunistov in takratnega mestnega komiteja, nosilci najodgovornejših družbenopolitičnih dolžnosti občine in regije, ter prijatelji in sodelavci Frančka Simoniča, med njimi tudi Olga Vrabčič in Zvone Dragan.

Zbrali so se, da obudijo spominu bogata življenjska leta tovariša Frančka Simoniča, dolgoletnega sekretarja Zveze komunistov na širšem celjskem območju in častnega občana Celja ob njegovi bližnji sedemdesetletnici.

Sekretar medobčinskega sveta Zveze komunistov Celje Emil Rojc je na srečanju spregovoril o velikem prispevku Frančka Simoniča k povojni socialistični izgradnji Celja, regije in širše družbene skupnosti. Od samega

začetka je sodeloval v rodnoosvobodilni borbi, januarja 1954, po združitvi takratnega mestnega in okrajnega komiteja Zveze komunistov, pa vse do junija 1963, ko so ga partijske naloge pripeljale na delo v Centralni komite Zveze komunistov Slovenije, je nosil te najodgovornejšie politične dolžnosti v tedanjem okrajnem mestu Celje. Po združitvi celjskega in šoštanskega okraja je prevzel tudi vodstvo Okrajnega odbora socialistične zveze Celje. Opravljal je tudi druge odgovorne dolžnosti v političnem sistemu. Bil je poslanec zvezne skupščine, član centralnega komiteja Zveze komunistov, član vodstva republiške komisije za socializacijo zveze, član glavnega odbora Zveze borcev Slovenije.

ME
Foto: E. J.

Na slavnostni seji zborov občinske skupščine so podelili tudi letošnje nagrade Slavka Šlandra. Predsednik občinske skupščine Edvard Stepšnik jih je izročil inženirju organizacije dela in inovatorju iz Železarne Store Ferdu Halerju (na fotografiji) ter predstavkom delovne organizacije Zlatarne Celje in občinske organizacije Rdečega križa.

Ustanovljena je Zveza društev upokojencev Celje

V počastitev občinskega praznika in ob prisotnosti predstavnikov družbenopolitičnih organizacij je bila v preteklem tednu v Celju ustanovljena občinska zveza društev upokojencev celjske občine.

V celjski občini živi več kot desetisoč upokojencev, preko šestisoč jih je vključenih v društva, ki so razdrobljena po krajevnih skupnostih. Da pa bi bilo njihovo delo uspešnejše in da bi interesi upokojencev prišli bolj v ospredje, zlasti zdaj, ko so močno zaostrene družbenopolitične razmere in je njihov standard močno ogrožen, so ustanovili zvezo, kjer so delegati društev upokojencev celjske občine sprejeli pravila zveze, samoupravni sporazum o združevanju v zvezo ter program dela.

Zveza bo odslej naprej zastopala interese upokojencev, ki izvirajo iz socialnih, ekonomskih in družbenopolitičnih potreb.

Za predsednika občinske zveze so delegati soglasno izvolili Franca Pokelška, dosedanjega predsednika koordinacijskega odbora društev upokojencev, za podpredsednika so izvolili Ivana Zupanca-Ludvika, za tajnika Karla Šmauca in za blagajnika Mirka Presingerja.

Pred začetkom dela skupščine je zapel mešani pevski zbor društva upokojencev, za katerega bo odslej skrbel na novo ustanovljena zveza društev upokojencev Celje.

Z. S.

Mladinci pomagali pri delu na trasi

Šentjurski mladinci pripravljajo za danes zvečer obisk v Požeško kotlino, kamor je v začetku meseca odšla mladinska delovna brigada Miloš Zidanšek. Približno petnajst mladincev bo obiskalo brigadirje in jim pomagalo pri delu na delovišču, saj želijo, da bi šentjurska brigada kljub temu, da na akcijo ni odšla polnoštevilna, dosegla dobre delovne rezultate.

Obisk mladincev, ki bodo pomagali tudi pri delu, je letos v Šentjurju organiziran prvič, med mladimi pa je ideja o tem naletela na dober odmev, saj je doma ostalo veliko evidentiranih brigadirjev. Le-ti niso odšli na akcijo zaradi tega, ker posamezne delovne organizacije ne morejo poslati neomejenega števila mladincev. Prav zato velja ta obisk pohvaliti, saj bodo mladinci, ki so želeli v brigado, lahko pokazali svojo pripravljenost pomagati; brigadirjem, ki so že na akciji, pa bo pomoč prav tako dobrodošla.

IVANA FIDLER

Golte v stečaj, a ne tudi v likvidacijo

Center bo prevzel sozd Merx. Zimska sezona bo!

V rekreacijsko turističnem centru Golte kljub najuspešnejši zimski sezoni od obstoja centra ter kljub vloženim naporom v sanacijo centra, niso uspeli pokriti izgube iz preteklega leta, niti odpisati ali odložiti preteklih obveznosti. Center je zato od 8. julija v rednem sanacijskem postopku, ki mu neizogibno sledi tudi stečajni postopek. Stečaj pa, če bo šlo vse po načrtih, ne pomeni tudi likvidacije centra, saj naj bi ga kot delovno organizacijo posebnega družbenega pomena prevzel sozd Merx.

V regiji ni bilo organizacije, težko pa bi jo našli kjerkoli drugod, ki bi bila pripravljena prevzeti Golte s toliko bremenami iz preteklosti. Tudi pokrivanje izgube, te je bilo lani za 24 milijonov dinarjev, je potekalo prepočasi, približno v tretjinskem znesku naj bi jo pokrili občinski rezervni skladi, sklad skupnih rezerv gospodarstva Slovenije ter LB, Splošna banka Celje in LB, Temeljna banka v Titovem Velenju. Svoje obveznosti nista izpolnili občini Celje in Zalec, saj nista dobili garancije velenjske banke. Banki sta kasneje svoje sodelovanje tudi dejansko odpovedali, delež republiškega sklada pa je bil tako in tako pogojen s predhodnimi deleži občinskih skladov. Tudi zadnji poizkus, da bi del izgube pokrile

delovne organizacije, lastnice depandans na Golteh, se ni posrečil. Pravtako ni bilo

Center je ožjemu celjskemu območju, posebno pa občinam Celje, Mozirje, Velenje in Zalec vsekakor potreben, kar se je še posebno izkazalo v zadnji zimski sezoni, ko je Golte obiskalo 67 tisoč gostov, 12 tisoč več kot leta 1977, ko so zabeležili rekordne obiske. Objektov v Golteh, vrednih danes okrog milijardo dinarjev, ni mogoče kar tako odmisлити, zato je odgovornost, da se vse aktivnosti v času stečajnega postopka izvedejo organizirano in načrtovano, velika. Tudi sozdu Merx, v katerega se bo nova delovna organizacija vključila, ne bo lahko. Predvsem zaradi nedograjenosti centra, skromnega delovnega programa pa tudi omejitve, ki se obetajo z novim zakonom o preprečevanju vlaganja v počitniške kapacitete. Kot je povedal Franc Ban, predsednik KPO sozda Merx, pri načrtovanju nadaljnjega razvoja centra, vsaj kratkoročno, v sozdu nimajo velikopoteznih načrtov. Kakšen pa bo ta program, bo jasno po 15. avgustu. Sedaj vemo le to, da bo zimska sezona potekala nemoteno in da bo na Golteh v bodoče tudi poleti bolj zanimivo.

uresničeno predvideno združevanje sredstev gostinskih in trgovskih organizacij. Tudi neposredna pomoč organizacij združenega dela, ki je sicer v veliki meri prispevala k uspešnim pripravam na preteklo zimsko sezono, ni bila v celoti realizirana. Skratka, vse od časa, ko organizacije v regiji niso bile pripravljene podpisati samoupravnega sporazuma o združevanju sredstev za delovanje centra, je iniciativni odbor pripravljaval nove in nove variante, ki pa v celoti niso prinesle pričakovanega uspeha. Edina rešitev za ohranitev in bodoče boljše poslovanje centra je torej usmerjeni stečaj.

Vzporedno z oblikovanjem nove delovne organizacije bo oblikovan tudi poseben družbeni svet, ki ga bodo na predlog medobčinskega sveta SZDL imenovali skupščina občin Celje, Velenje, Mozirje in Zalec. Svet bo skupno s predsedniki izvršnih svetov štirih občin in predstavniki sozda Merx poskrbel za nemoteno poslovanje centra v novi zimski sezoni. Pri sanaciji bodo še naprej sodelovale občinske telesnokulturne skupnosti štirih občin, ki bodo letos za Golte prispevale 11 milijonov dinarjev.

Tudi delavci centra, ki prejemalejo zajamčene osebne dohodke, se trudijo, da bi s svojim delom in storitvami

opravičili obstoj centra. Kljub dobremu poslovanju pa tudi ob letošnjem prvem tromesečju kaj drugega kot izgube, nepokrite je ostalo milijon dinarjev, niso mogli pridelati. Predvsem zaradi omenjene nedograjenosti nizkih cen ter zaradi pomanjkanja sistemskih rešitev, kar je problem vseh slovenskih žičničarjev, posebno tistih, ki upravljajo tudi

Kljub težkemu položaju je center Golte tudi v te poletnem času odprt. Golte dola vozi med tednom dvakrat dnevno, ob sobotah pa nedeljah na vsaki dve uri.

gondolami. Ta vprašanja pa bodo morali hitreje reševati tudi v Republiškem komiteju za turizem, republiškem komiteju za promet in zvezi v Poslovni skupnosti za turizem Slovenije in še v kakšnem republiškem organu.

RADO PANTELIC

Se vam pripeti, da hočete kupiti Novi tednik, pa je ta na prodajnih mestih že razprodan? Postanite naročnik in imeli boste zagotovljen izvod, ki vam ga bo naš dom dostavil pošto!

Spodbudnih prvih šest mesecev

Cilj v Gorenju je: izpolniti letni plan brez izgub

Domala vse temeljne organizacije v velenjskem delu Gorenja so uspešno gospodarile v prvih šestih mesecih letošnjega leta. To velja tako za izpolnitev letnega plana, izvoz in mnogo boljše rezultate v primerjavi z istim obdobjem lani. Seveda pa kljub temu v Gorenju še niso zadovoljni, saj je še cela vrsta nepotrebnih ovir, ki zavira še boljše dosežke od že doseženih.

Pri gospodinskih aparatih je za letošnje leto bil postavljen zelo visok plan proizvodnje, izboljšanje kvalitete in varčevanje z vsemi stroški ter pozitiven finančni rezultat iz lastnega poslovanja brez izgub Körtina. Proizvodnja je bila dosežena s 50 odstotki letnega plana, kar je 32 odstotkov več kot v prvem polletju lani. Tako visoko proizvodnjo so dosegli z boljšim delom vseh služb od finančnih do oskrbe in prodaje ter proizvodnje. Proizvodni delavci so delali deset delovnih sobot več kot je redno delo, od tega eno soboto več, kot je bilo planirano.

Kljub izrednemu povečanju proizvodnje pa le ta ni potekala nemoteno. Zastoj je še vedno velik, tako zaradi notranjih vzrokov (zastarela oprema, neusklajenost proizvodnje, transport, pomanjkanje delavcev) kot zaradi rokov in kvalitete reprodukcijskega materiala. V drugi polovici leta bo treba povečati produktivnost, kvaliteto izdelkov in proizvod-

njo za izvoz. Čakajo jih tudi investicijska dela (prirezovalnica pločevine, posodobitev proizvodnje pralnih strojev, preselitev proizvodnje plastike).

V tozid Stedilniki si prizadevajo za čimboljšo kakovost in obstoj na tržišču. V tozid Pralno - pomivalna tehnika so v šestih mesecih izdelali preko 216 tisoč pralnih

V tozid Mali gospodinski aparati so začeli s proizvodnjo vakuumskega varilnega strojčka, ki bo prinesel izredno dobre izvozne rezultate, izdelali pa so tudi prvo serijo mešalnikov za Avstralijo in pridobili nove kupce na zahodnem trgu.

V tozid Gradbeni elementi so zgradili plato za deponiranje glin v količini 30 tisoč kubičnih metrov ter začeli z izvozom krmilnih korit v sosednjo Avstrijo. To je prvi večji izvoz tega obrata (30 tisoč komadov) kar je za začetek količinsko in vrednostno zelo veliko.

V tozid Pohištvo so v prvem polletju izvozili za petnajst in pol milijona dinarjev ali 54 odstotkov letnega plana, izvažajo pa pretežno vrata. Teh bi izvozili še več, če jim ne bi primanjkovalo predvsem suhega hrastovega lesa.

strojev in tako dosegli 50 odstotkov letnega plana. Od tega so za izvoz na konvertibilno področje izdelali nekoliko manj kot 90 tisoč ali samo 37 odstotkov v vrednosti mi-

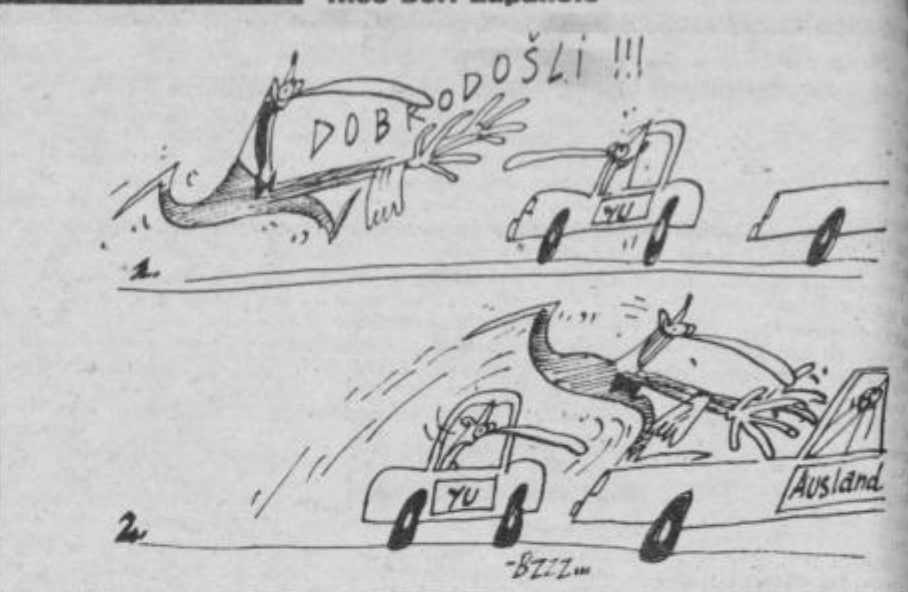
lijardo 800 milijonov dinarjev. Problem je z oskrbo ustreznega kvalitetnega reprodukcijskega materiala, ki pa je bila v drugem četrtletju boljše kot v prvem. Pri investicijah pripravljajo načrte za gradnjo skladišč pločevine in združenje prirezovalnice. V tozid Zamrzovalna in hladilna tehnika so v primerjavi z lanskim prvim polletjem letos dosegli za 39 odstotkov več zamrzovalnih omar in skrinj ter za 41 odstotkov hladilnikov. Letni plan so izpolnili 55 oz. 53 odstotno, izvoz pa povečali za 16 odstotkov. Proizvodnja je bila večkrat motena zaradi nabave materiala, še vedno pa je najbolj kritičen material pločevina, kar ogroža izvoz zamrzovalnih skrinj.

V tozid Mali gospodinski aparati v Nazarih so izdelali preko pol milijona aparatov, od tega 170 tisoč za tuje tržišče. Fizični obseg proizvodnje so povečali za šest, vrednostni pa za 66 odstotkov. Celotna polletna proizvodnja predstavlja 55 odstotkov letnega plana. Zaradi neredne dobave nekaterih vrst reprodukcijskega materiala, zlasti proizvodov barvne metalurgije, so morali prekinjati serije, premeščati delavce in spreminjati delovni čas. Iskali so ustrezen nadomestni material, vendar kljub temu vedno ni bilo željenih učinkov. Cilj do konca leta je v Gorenju samo eden: izpolniti letni plan brez izgube. Po prvih rezultatih so na solidni poti, da v tem uspejo.

TONE VRABL

ZRCALO

Riše Borl Zupančič

V Cometu povečujejo storilnost

Higienski peski za male živali zaenkrat samo na tuje

Zreški Comet, kjer je zaposlenih okoli 800 delavcev, izvozi na tuje polovico svoje proizvodnje brusov, v zadnjem času pa v kolektivu razmišljajo tudi o višjih oblikah ekonomskih odnosov s tujino. Lotili naj bi se namreč gradnji malih tovarnih brusov, za kar bo potrebno izvoziti predvsem domače znanje in izkušnje.

V letošnjem polletju so v Cometu dobro gospodarili, saj ugotavljajo, da se je storilnost povečala za 30 odstotkov v primerjavi z istim ob-

lež izdelkov pa izvozijo tudi na klirinško področje, vendar gre bolj za blagovno menjavo. Povečanje storilnosti pa v Cometu pripisujejo tudi tehnološkim izboljšavam v posameznih tozidih.

V tozid Coflex izdelujejo visokoturne bruse, v Comagu bruse v magnetitnem vezivu za obdelavo nekovin, Conek se ukvarja s predelavo dolomita kot surovine za steklarstvo, del surovin pa predeluje tudi lastne potrebe. V delovni organizaciji Comet imajo tudi poseben tozid za strojegradnjo in vzdrževanje strojev, medtem ko v tozid Cotin, nekdanji opelkarni Loče, preusmerjajo proizvodnjo in izdelujejo ste-

klena vlakna, in armaturo visokoturne bruse. Pri pa so tudi tkati in impregnirati tkanine za lastne potrebe. Eno temeljno organizacijo pa ima Comet v Adi, v vodini, kjer izdelujejo bruse v keramičnem vezivu. dlje časa pa je Comet priten tudi na Malti, kjer manjši obrat z 20 zaposlimi in kjer so s storilnostjo tudi zadovoljni. Tam izdelujejo bruse, v glavnem za njezhodne države.

Investicijska dejavnost Cometu je usmerjena vsem v povečanje proizvodnje visokoturnih brusov v preobrazbo tozida v Loč. Tekst in MATEJA PODI

Kot zanimivost velja omeniti izdelavo higienskih peskov za male živali. Proizvodnja je zaenkrat še bolj poskusna, saj v Cometu predvidevajo, da bodo kmalu uspeli poslati na tržišče večje količine teh peskov, ki jih uporabljajo lastniki mačk in psov. Vsa proizvodnja, okoli 200 ton tega higienskopičnega drobirja napolnijo na mesec v vrečke, gre v Avstrijo. Surovina je domača: gre za odpadke iz domačih obratov in sipreks. Proizvodnjo bodo skušali v Cometu tehnološko še bolj izpopolniti, da bi bila cenejša in potem izdelek ponuditi tudi na domačem trgu. Zaenkrat polnijo pesek v vrečke, ki so iz uvoza, saj bi bile iz domačega papirja predrage.

dobjem lani. V tem primeru gre za prizadevanost delavcev, ki se vključujejo v bitko za čim večji izvoz na konvertibilno področje. Manjši de-

Za večji izvoz je treba več vlagati

V žalski občini ocenjujejo, da bi 4,1-odstotna realna rast družbenega proizvoda zagotavljala tudi večje možnosti za naložbe. To hkrati pomeni, da bi bila gospodarska rast za deset odstotkov višja kot v Sloveniji, kar je tudi razumljivo, saj so v žalski občini v preteklosti več vlagali kot v večini drugih občin, učinki teh vlaganj pa so bili doslej ugodni.

S 4,1 odstotno letno stopnjo rasti bi lahko v osnovni sredstva vsako leto vlagali za šest odstotkov, več, razen števila zaposlenih pa bi letno znašala odstotek in pol. Izvoz bi ob vsem tem letno naraščal za 6,2 odstotka, res pa je tudi to, da bi morali povečati tudi uvoz, ki je v zadnjih letih močno upadel.

Ceprav ugotavljajo, da imajo trenutno v gospodarstvu žalske občine ugodnejše pogoje kot le-ti veljajo za Slovenijo, kjer je delež naložb upadel na dvanajst odstotkov družbenega proizvoda, morajo biti vsa prizadevanja usmerjena v dvig kakovosti gospodarjenja. Zelo pomembno je pri tem področje ekonomskih odnosov s tujino, kjer morajo dolgoročno doseči štirideset odstotkov udeležbo izvoza v družbenem proizvodu gospodarstva. Seveda pa je izvoz pogojen z naložbami, ki naj bi letno naraščale za šest odstotkov. Tako bi v petnajstih letih uspeli dvigniti naložbe na raven pred letom 1980.

JENEZ VEDENIČ

Rozalija Gosak s Planine pri stroju za polnjenje higienskih peskov za male živali. Proizvodnja gre zaenkrat na tuje

Ljubljanska banka
Splošna banka Celje

NOVE OBRESTNE MERE:

Od 1. julija 1984
veljajo višje obrestne mere za
dinarske hranilne vloge:

7,5% za vloge na vpogled
(nespremenjeno)

34% za vloge, vezane nad
3 mesece

39% za vloge, vezane nad
12 mesecev

42% za vloge, vezane nad
24 mesecev

Obrestne mere za devizne
hranilne vloge so ostale
nespremenjene!

Gornji Savinjski dovolj avtomobilov

Prva slovesnost in obletnic, prevzemi novih gasilskih avtomobilov

Po 15. avgustu, ko bodo gasilci v Okonini svezeli prvi nov gasilski avtomobil, v vsej Gornji Savinjski dolini ne bo več avtomobila, ki ne bi imelo lastne gasilske domače.

Na slovesnostih, ki so se v gornjski občini zvrstile v zadnjih dveh tednih, so gasilci posameznih društev v občini prevzeli vrsto novih avtomobilov in s tem zaključili nekajletno akcijo za posodobitev svoje opreme. Najprej so nov avto, cisterno in top, dobili gasilci v Smartnem ob Dreti, ki so tako na najprimernejši način praznovali 60. letnico obstoja svojega društva. Istega dne, prav tako pred štirinajstimi dnevi so nov orodni avtomobil znamke TAM prevzeli tudi prostovoljni gasilci v Zgornjem Pobrežju. Zadnjo

nedeljo so slavili tudi v Solčavi in na Ljubnem. Prvi so odprli prenovljeni gasilski dom, ljubenski gasilci pa so prevzeli novo motorno brizgalno. Večino sredstev so, kot je že v navadi, zbrali gasilci sami, v vseh krajih so jim na pomoč priskočili občani, ki so prispevali les ali denar. Del sredstev, 800 tisoč dinarjev, je prispevala tudi Občinska gasilska zveza.

Sredi avgusta bodo nov avtomobil prevzeli tudi v Okonini, vsa društva bodo tako z osnovno opremo dobro oskrbljena, saj imajo sedaj v dolini 5 gasilskih cistern in 10 orodnih avtomobilov. Zato bodo lahko v prihodnjem letu pričeli uresničevati drugi del načrta posodobitve. Gasilska društva v vseh večjih krajih naj bi bila namreč povezana z radijskimi oddajniki.

R. PANTELIČ
FOTO: J. PLESNIK

Marjana Dvoršak iz Lesičnega

Mihaela Gračner iz Planine pri Sevnici

Ivo Hostnik iz Polja ob Sotli

Matjaž Krivšič iz Zadoge

Med počitnicami je komu tudi dolgčas

Ko smo se v preteklih dneh sprehodili po celjskih ulicah in iskali mlade, ki bi nam zaupali počitniške načrte, smo našli le nekaj fantov in deklet, ki so bili pripravljeni na pogovor o počitnicah.

Marjana Dvoršak iz Lesičnega: »V tem času delam izpit za avto, drugače pa pomagam doma, ali berem

knjige, poslušam radio, gledam televizijo in grem zgodaj spat. Na Lesničnem je kar precej zabave, le da se je jaz ne udeležujem, ker imam dovolj zabave že med šolo. Na morje ne grem, ker imam avgusta prakso. Včasih, ampak zelo redko, odidem na bazen, v Atomske toplice, zato se mi vstopnina ne zdi predraga. Kadar pa je slabo vreme, se tudi dolgočasim.«

Mihaela Gračner iz Planine pri Sevnici: »Pri nas se vsak zabava na svoj način. Jaz nameravam oditi v Novi Sad, potem pa še na morje, če bo ostalo kaj časa. Sedaj sem končala šolo in nimam denarja, zato bom morda odšla za kratek čas opravljati počitniško delo, da si prislužim kakšen dinar. Na Planini imamo mladinski klub, brigadirsko naselje, kamor hodimo od večerih in se tam zabavamo. Včasih gremo tudi v Sentjur, kjer imajo kino, pa tudi na kopališče kdaj zavijem. Čez poletje je dovolj dela tudi doma, zato mi ni nikoli dolgčas.«

Ivo Hostnik iz Polja ob Sotli: »Pri nas je za zabavo slabo poskrbljeno. Če se hočemo zabavati, moramo oditi v Celje. Sam grem večkrat

na celjski bazen, ali pa na Savinjo, ker je boljša plaža, denar, ki bi ga moral na bazenu plačati za vstopnino, pa raje porabim za pivo. Ob sobotah nisem nikoli doma. Včasih grem v disco, ali pa kam drugam. Med počitnicami mi ni res nikoli dolgčas.«

Matjaž Krivšič iz Zadoge: »S prijatelji gremo večkrat v kino, ali na bazen. Vstopnina se mi ne zdi previsoka. V disco ne hodim, ker se prepozno prične in me ne pustijo starši. Tudi na morej bom šel za deset dni s starši. Tam pa mi ni preveč všeč, ker nimam družbe in mi je dolgčas. Tako se raje zabavam doma, kjer se zberemo s prijatelji in odidemo na igrišče, brat žogo ali kaj podobnega.«

NATAŠA GERKEŠ
foto: VIDA JAKOP

Priznanje Novemu tedniku in Radlu Celje

Ribiška zveza Slovenije je odlikovala Novi tednik in Radio Celje z Redom za ribiške zasluge III. stopnje z zlatavo. Priznanje so podelili zaradi dobrega sodelovanja, uslug pri organizaciji in popeševanju sladkovodnega ribištva ter varstva slovenskih voda. Red za ribiške zasluge III. stopnje pa je prejel tudi novinar Mitja Umnik.

B. K.

Tudi v Zgornjem Pobrežju so gasilci prevzeli nov orodni avto

HIŠNI RAČUNALNIKI

Piše
JOŽE GRČAR

8

Osnovni tip

Najcenejši tiskalniki so termični. Pri njih se tekst proizvaja tako, da se greje na nekaterih mestih poseben papir. Imajo dve dobri lastnosti, poleg nizke cene: hitro in tiho delo. Slabih strani pa je precej več: izpisuje se na termičnem papirju, ki se mora kasneje shraniti na suhem, hladnem in zatemnjenem mestu, da ne bi počrnel, pismo, napisano na takšnem papirju, ni mogoče nikomur poslati preden se na primer ne fotokopira, kar vrtoglavo poveča stroške korespondence. Slabih lastnosti je še več in je zato jasno, da je zabava termičnega tiskalnika (v 99%) slaba investicija.

Tiskalniki srednjih cen so tipa »dot-matrix«. Pri njih se, s pomočjo poseb-

bava tako imenovanega »daisywheel« tiskalnika. To je, v splošnem, kvaliteten električni pisalni stroj, ki je opremljen z interface-om za povezavo z računalnikom. Tekst se ustvarja s pomočjo vrtljive glave, ki udarja standardni trak. Z ozirom, da piše črko za črko, so ti tiskalniki precej počasni, kvaliteta pa je zelo visoka.

Redefiniranje znakov in število znakov

Grafični znaki služijo za risanje slik. Tiskalniki so, v splošnem, namenjeni za izpis tekstov, vendar je zelo koristno, če lahko z njihovo pomočjo narišemo tudi manjše ali večje slike. Zato nekateri tiskalniki omogočajo redefiniranje znakov. Pri tem dobi vsaka

ve, podnaslove ali sporočila, ki jih je potrebno posebej poudariti. Vendar pa večina tiskalnikov ne omogoča kombiniranja črk različnih velikosti v isti vrstici.

Hitrost tiskanja in kapaciteta buffer-ja

Naslednji parametri se nanašajo na hitrost tiskanja. V kolikor nam materialne možnosti dopuščajo, bomo izbrali tiskalnik, ki tiska čimvečje število znakov v sekundi. Na ta način varčujemo delovni čas računalnikov, vendar pa sama hitrost ni posebej bistvena karakteristika.

Nekateri tiskalniki imajo določeno stopnjo »intelligence«, ki se označuje kot »logično iskanje« (logic seeking). Tiskalniki, opremljeni s to možnostjo ne bodo na primer vračali tiskalne glave na začetek naslednje vrstice, če od njih zahtevamo, da najprej tiskajo nekaj na njeni sredini. Nekateri so opremljeni celo z možnostjo dvosmernega tiskanja: tiskalnik izpisuje naslednjo vrstico, ko pride do konca prejšnje, tudi nazaj. S tem se hitrost dvakrat poveča.

Ko tiskalnik izpisuje tekst, lahko računalnik nadaljuje z delom. Zato je vsak tiskalnik opremljen s tako imenovanim buffer-jem. V njega se razvrščajo črke, ki jih mora odtipkati. Večji buffer omogoča računalniku, da dela tudi ko tiskalnik izpisuje tekst, manjši buffer se hitro napolni in potem računalnik čaka na njegovo »praznjenje«, da bi lahko poslal naslednje znake.

Ivan Grad

Tudi najmočnejše drevo se enkrat zlomi. To je lahko še toliko prej, če ga načne bolezen, trda in neizprosna, imuna za vse sodobne zdravstvene pripomočke.

Umrli je Ivan Grad, rojen 14. septembra 1908 v Beričevem pri Dolu pri Ljubljani. Oče je bil delavec, mama je imela majhno posestvo za preživljanje. Ker je bilo takrat težko dobiti delo so naredili prošnjo v jetnišnico v Ljubljani za mesto paznika. Ivana so sprejeli in takoj poslali na prvo delovno mesto v Celje, »kjer sem delal vse od kraja, kot vsi pazniki,« je povedal ob srečanju pred štirimi leti, ko smo z njim pripravljali reportažo o znameniti akciji osvoboditve zapornikov iz celjskega Starega piskra.

Pred tem je še večkrat menjal zaposlitev na relaciji Celje-Ljubljana in obratno, odšel v Graz, se od tam vrnil leta 1943 in zaposlil v celjskem Starem pisku.

Kot pomočnik komandanta nočne straže v celjskem Starem piskru je imel možnost, da je ves zaporniški mehanizem poznal do najmanjše podrobnosti in to mu je koristilo, da je lahko v noči iz 14. na 15. december 1944 spustil v Stari pisker skupino partizanov, ki je osvobodila okoli 500 zapornikov. To je bila pomembna akcija, ki pa je žal še premalo dorečena. Zdaj, ko ni Ivana Grada, pa bo še težje ugotoviti vse podrobnosti, ki so kljubovale uspehu izpustitve slovenskih zapornikov.

Ivan Grad se je upokojil leta 1976 kot avtoprevoznik, kasneje pa pomagal ženi na domači kmetiji ob Šmartinskem jezeru v Runtolah št. 3 v krajevni skupnosti Škofja vas. Za sodelovanje v pogumni akciji je dobil medaljo zasluge za narod. Ko sva se pred leti (bila je zima) poslavljala je rekel:

»Pridite na pomlad, ko je tu okoli nas tako lepo!« če bi to storil, bi morda doživel kapljico prijetnosti, ko bi se Gradov tolmun bolj odprl, kot takrat. Žal zdaj Ivan Grad počiva na vojniškem pokopališču in ni mu bilo dano, da bi dočkal štiridesetletnico osvoboditve Starega piskra, kjer je sam oddigral eno najbistvenejših vlog. Nekoč ostro zravnana, postavna kot hrast, Gradova postava, je padla. Glas, kot da bi prihajal iz tolmuna pričakovani in obetovanj, je utihnil. Begajoče oči so se za vedno zaprle.

TONJE VRABL

Objavo je omogočil RAZVOJNI CENTER CELJE

negu traku, proizvaja istočasno večje število točk, ki kasneje oblikujejo črke. To je zelo hitra metoda, izvaja se na navadnem papirju, natiskan dokument je razmeroma dobre kvalitete. Sicer pa je kvaliteta, ki jo dosežejo matricni tiskalniki le malokdaj takšna, da se lahko primerja s standardnim ali električnim pisalnim strojem. Vendar pa predstavlja »dot-matrix« tiskalnik za večino najboljši izbor.

Za tiste pa, ki želijo, da jim računalnik izpiše zelo pomembna poslovna pisma in dokumente, je primerna na-

črka neko novo funkcijo in postane poseben grafični znak. Pri tiskanju grafičnih znakov je izločen prostor med črtami in med črkami v okviru iste črte. Pri nekaterih tiskalnikih obstaja tudi grafika z visoko resolucijo, ki omogoča direktno prenašanje slike z ekrana na tiskalnik.

Naslednji parameter, ki ga velja omeniti, je število znakov v vrstici. Večina tiskalnikov ima 80 znakov v vrstici, kar zadostuje za izpis teksta v formatu, ki odgovarja pisalnemu stroju. Povečane črke potrebujemo za naslo-

Prijeten kraj za letni oddih

V Atomskih toplicah so se dobro pripravili na sezono

Letos smo skoraj že pozabili, kaj je to poletna vročina, zato so bazeni do julija skoraj samevali. Potem pa se je živo srebro visoko povzpelo, zato so tudi kopališča »oživele«. Obiskali smo Atomske toplice v Podčetrtku, kjer so dobro pripravljeni pričakali turistično sezono.

Kamp je odprt od 1. maja do 15. oktobra in lahko sprejme 150 prikolice. »Trenutno je v kampu okoli 120 prikolice. Tuji turisti, ki prihajajo pretežno iz Nemčije in Avstrije, se pri nas ustavljajo za nekaj dni, nato pa nadaljujejo pot proti Jadranskemu morju. V kampu imamo okoli 50 prikolice, ki so last delovnih organizacij, obiskujejo pa nas predvsem starejši lju-

dje, ki jim odgovarja podnebje in termalna voda v našem bazenu,« nam je pripovedoval **Aleksander Renier**, direktor tega velikega zdraviliškega objekta, kamor sodijo še hotel, športna igrišča. Po besedah Aleksandra Reniera, se v Atomske toplice vozi vsak dan okoli štiristo kopalcev iz Zagreba, vseh kopalcev pa je okoli 1500. Bazeni so odprti od sedmih zjutraj do devetnajste ure zvečer. Temperatura vode v odprtem bazenu je trideset stopinj, v zaprtem pa sedemintrideset stopinj celzija. Termalna voda v Atomskih toplicah zdravi revmatična obolenja, bolezni ožilja, kožne bolezni in stanja po poškodbah.

Krapine. Vsak izlet pa se konča s piknikom v slogu kmečkega turizma.

Tudi za rekreacijo gostov je dobro poskrbljeno, tako so na voljo trim steza, igrišča za tenis, mini golf, balinanje, namizni tenis, sprehajalne poti, lov, ribolov v reki Sotli in še mnogo drugih rekreacijskih aktivnosti. Organizirana je tudi športna rekreacija pod vodstvom rekreatorja.

»Turisti so pri nas kar zadovoljni. Okoli štirideset odstotkov imamo stalnih gostov, kar je vsekakor lep uspeh,« je zaključil pogovor o Atomskih toplicah **Aleksander Renier**.

NATAŠA GERKEŠ
foto: EDI MASNEC

Da v Atomskih toplicah dobro poslušajo in so gostje s ponudbo zadovoljni, kaže podatek, da so bile vse zmogljivosti za poletne mesece prodane že marca. V načrtu so imeli tudi organizirani obiski tujih gostov, ki bi imeli v ceno aranžmaja vključen obisk starih zdravilišč v Sloveniji. Akcija do sedaj še ni stekla, vendar upajo, da se bo tudi to uredilo. V hotelu je deset odstotkov tujih turistov, za njih pa so organizirani tudi izleti po okolici, od ogleda ene najstarejših lekarn v Evropi-Olimja, do Kumrovc, Klanjca, Rogaske Slatine, Trakošćana in

Na sliki: Pred žgočim soncem se je priporočljivo zavaroovati s klobukom, pa tudi brisača okoli ramen lahko pride prav.

moj mikro
Šola programiranja v strojnem jeziku

Jezero Žovnek ponujeno le v prospektu

Jezero Žovnek by Braslovčke so tudi v angleškem novem, pred kratkim izdanem prospektom, predstavljajo dolino, predstavlja jezero Žovnek pri Braslovčah. A pustimo tuje jezike, še pred tem bi kazelo najprej predstaviti domačim obiskovalcem tudi v Zalcu in v krajih Savinjske doline, kar nekaj večje od omenjenega

to ni tolikokrat omenjeno. Braslovčko jezero, dvema letoma akumulirano jezero, je namreč s svojimi hektarji površine in 6 metri obale kar nekaj večje od omenjenega

»ribnika«. Leži v idilični dolini med Braslovčami (3 km) in Gomilskim, obdano z bujnimi gozdovi ter ravnimi polji, na severovzhodu pa meji na planoto Dobrovlje, na katerih kamnitem obronku stoji razvaline gradu Žovnek, zibelke žovneških gospodov, kasnejših celjskih grofov in knezov. Na nasprotnem koncu je jezero zajezeno s pregrado Trnava, na kateri se v teh poletnih dneh kar tre kopalcev. A kot rečeno, le tistih, ki za ta koticček vedo. Ni namreč kačipotov, tudi dovoz z asfaltno ceste, sicer dolg le nekaj sto metrov, ni urejen tako, kot bi se za kraj, ki najde mesto v dvojezič-

nem prospektu spodobilo. Sploh pa, tudi pijačo si mora tako domači kot tuji gost prinesiti s seboj, kajti daleč naokrog ni niti najmanjše okrepčevalnice, bifeja ali celo gostilne.

Z jezerom, ki so ga pred dvema letoma akumulirali, da bi dobili zadostne količine rezervne vode za namakanje hmeljišč, upravlja Hmeljarski združeni Kmetijski svet, ki v njem z uspehom goji tudi ribe. Trnavčica, iz katere se jezero napaja, je namreč potok z biološko izredno čisto vodo, zelo primerno za vzgojo rib pa tudi kopanje. Proizvodnja dobro uspeva, z dodatnim investiranjem bodo sedaj uredili tudi zahodni del jezera, kjer bodo vzgajali ribje mladice, že lani, ob suši pa so vodo s pridom uporabljali za namakanje. Tako pri načrtovanju, kot tudi sedaj pa o turizmu niso razmišljali. Škoda, kajti tudi nepoznavalcu, ki obišče jezero, se kraj zdi kot nalašč za tak razvoj.

Prvi so jezero odkrili jadralci na deski pa tudi tisti z jadralnicami, kajti kot je povedal Jani Ulaga iz Nivoja, ki tam tudi sam jadra, so vetrovi nad Zolneškim jezerom zelo ugodni za jadranje, predvsem pa, kar je pomembno, stalni in zadosti močni. To pa je le ena možnost za razvoj turizma, ki bi mu že kar takoj lahko poleg kopanja dodali ribolov. V žalski občini ni niti ene turistične kmetije, pri kmetih okoli jezera pa je zadosti pogojev tudi za tovrsten razvoj. Skratka, možnosti je veliko, tudi z manjšimi investicijami, recimo v avto kamp, bi lahko v kratkem času tudi ponudili tisto, kar ponujamo v turističnih prospektih. Hiše namreč ne pričnemo zidati pri dimniku.

R. PANTELIC

Tudi s širokokotnikom ni mogoče ujeti vseh obal žolneškega jezera

Polna le zdravilišča

Številu gostov sodeč, ki v tem času mudijo na širinskem območju, ne bi bilo nezadovoljni, vendar kot radi rečemo v teh dneh poletne turistične sezone, so vsakršne napovedi turističnem iztržku še premalo. Gostov je najmanj v zdraviliščih, medtem ko v nekaterih hotelih še ni prostora.

Zdravilišča so polna. Hotelogasti sletini so zasedeni do oktobra, nekaj prostora je v hotelih D kategorije, pri zasebnikih. Tudi v Atomskih toplicah je hotel poln že do konca leta. V tem času je občasno še mogoče najti prosto posteljo, kar je hotel in depandanse. Največ prostora je še največ prostora pri zasebnikih, medtem ko v hotelu in depandanse prosto posteljo mogoče

dobiti le občasno. Sicer pa drugod, razen v Preboldu, kjer bodo vse do sredine septembra letovali Splitčani in v hotelu Planja na Rogli in Dobrovlje v Zrečah, kjer pripravljajo rezervacije, ne bi smelo biti težav z namestitvijo. Podobno velja za počitnice na turističnih kmetijah na zreškem Pohorju in v Gornji Savinjski dolini, kjer je še dovolj prostora. V marsikaterem hotelu pa je, če štejejo le stacionarne goste in osebje, slednjih več kot prvih.

RP

O prireditvah preslabo obveščeni

Dobrna, Zreče, Gornji grad, Loče, Šostanj, Strmec, Celje so bili konec tega tedna kraji, kjer so organizirali turistične prireditve. Preveč torej, da bi za vsako posebej opisovali, kako so se organizatorji potrudili, koliko je bilo gostov, tudi vreme, ki je marsikje skazilo vzdušje, pustimo vendar. Zanimalo nas je le, kako smo pravzaprav seznanjeni, kje se poleti kaj dogaja. Ali ste sploh vedeli, da je v Strmci večer jugoslovanske folkloze, v Ločah kmečki praznik, pa Zreška noč. Noč pod kostanji na Dobrni, čebelarški praznik v Gornjem gradu. Morda ste ujeli propagandno sporočilo v radiu ali ga prebrali v časopisu, ali celo ujeli sporočilo na redko polepljenih plakatih. Mi ga zanalašč nismo, šele v petek smo se spomnili, da bi naše sorodnike iz tujine popeljali nekam za konec tedna, poklicali smo naše agencije in jih poprosili za pomoč.

Se največ od naštetih prireditev so nam znali priporočati pri TTG-ju: čebelarški in kmečki praznik, zreška noč in noč pod kostanji, pri Globturju so vede-

li le za dve prireditvi, medtem ko so nam pri Kompas svetovali, naj se pozanimamo pri turističnem društvu ali turistični zvezi. V Izletnikovi poslovni smo izvedeli za Zreško noč, uslužbenka pa se je zelo potrudila in nam priporočala, kam in kako bi peljali naše goste še pred večerno zabavo. Kot zanimivost, priporočila nam je kosilo na turistični kmetiji Zohar, čeprav ima Izletnik le nekaj sto metrov od tam svoj gostinski lokal. Vsekakor pohvalno, saj jim je očitno bolj za kakovostno ponudbo kot pa za konkurenčni boj za goste. Pohvalno je tudi, da so se v vseh treh agencijah potrudili pomagati tudi z dodatnimi nasveti, a žal z vsem, kar se dogaja na Celjskem niso informirani. Vse podatke lahko dobiš le pri turističnem društvu ali turistični zvezi. V hotelih je ta obveščenost še bolj porazna. Ugotovitev z brezštevilnih okroglih miz, sestankov in analiz, da je turistična ponudba na Celjskem še vse preveč razdrobljena, nepovezana, torej še vedno drži.

R. PANTELIC

Prijetno gostišče nad Slivnico

Za Vrh nad Slivnico lahko brez pretiravanja zapisemo, da je idilična izletniška točka za vse tiste, ki si želijo po napornem delovnem tednu malo miru in sprostitve. Tega se zavedata tuci Cvetka in Zvone Hrastnik, ki sta pred nekaj meseci tam odprla prijetno gostišče. Izletniki, ki kar pogosto prihajajo v Vrh, večkrat pa tudi tisti, ki imajo namen obiskati Slivniško jezero, bodo prijazno postreženi z domačim vinom iz okoliških vinorodnih območij in s hrano, ki jo pripravlja Cvetka.

Hrastnikova sprejmeta tudi večje skupine gostov, seveda le, če se ti predhodno najavi. Cvetka pravi, da je kar veliko dela s pripravami, obisk pa vselej tudi ni tako številan, da bi lahko imela vsak dan vse pripravljeno.

Cez nekaj časa, če bo seveda obisk dober, mislita Hrastnikova gostišče še razširiti. Ponudbo bosta popestrila in gostje bodo tako še bolj zadovoljni.

IVANA FIDLER

NOVIM
EDNIKOM
UDI NA
MORJU

Novi tednik
iščite v
lesnikovih
ioskih

LIK Savinja se vsestransko usmerja v izvoz

Ena izmed delovnih organizacij SOZDA SLOVENIJALE je tudi delovna organizacija LIK SAVINJA. V njej združuje delo 1150 delavcev, ki so zaposleni v petih proizvodnih tozdih, v trgovinskem tozdu, v tozdu Energetika in vzdrževanje ter v DSSS, v kateri strokovni delavci opravljajo delo in naloge na podlagi svobodne menjave dela za vse tozde proizvodnje.

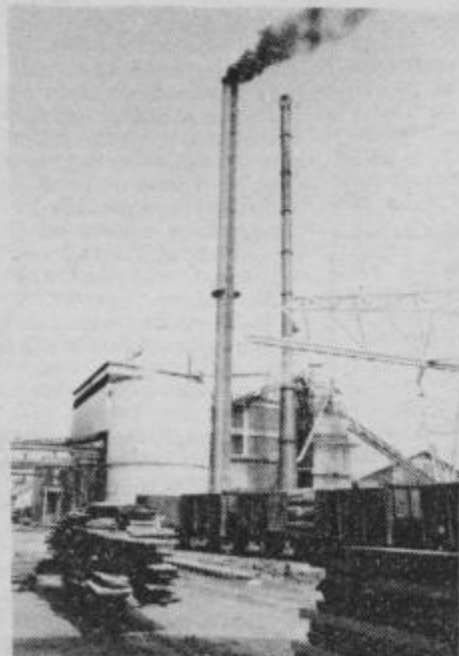
Že leta 1973 so se v delovni organizaciji LIK Savinja v Celju ustanovile

Le-ta je lani dosegla 244.784 tisoč dinarjev celotnega prihodka oziroma 652.064 tisoč dinarjev dohodka in tako dosegla med slovenskimi delovnimi organizacijami z ozirom na celotni prihodek 190. mesto, če vzamemo za merilo dohodek, pa 229. mesto.

V srednjeročnem planu od 1981 do 1985 temelji usmeritev LIK Savinje v višjo stopnjo proizvodnje predelane- ga lesa in v povečanje proizvodnje finalnih izdelkov.

Vsa investicijska vlaganja so bila s tem namenom usmerjena v novo parketno linijo, preureditev decimirnice ter za urejanje prostorov in nabavo sodobnejše opreme v pohištveni proizvodnji. Ta modernizacija v tozdu POHIŠTVO CELJE se ne izvaja po začrtanem načrtu, ker primanjkuje denarja, zato se bo nadaljevala še naslednji dve leti.

S posodobitvijo in modernizacijo strojne opreme bodo lahko v tozdu POHIŠTVO sposobni še v večji meri izdelovati masivno pohištvo, po kate-

Kotlovnica, ki je predvidena za rekonstrukcijo

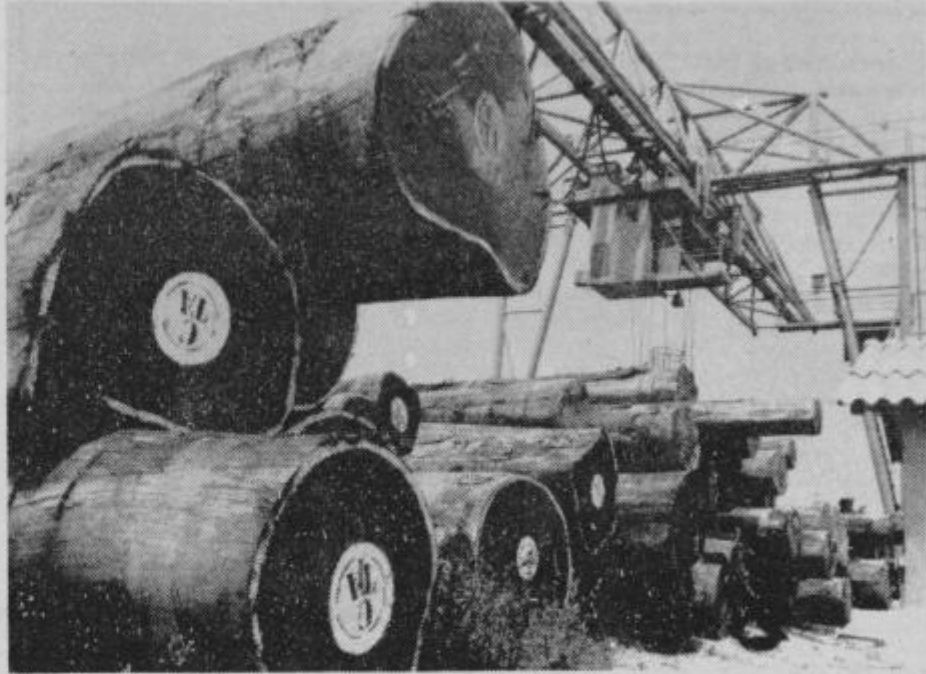

rem je na svetovnem trgu vedno več povpraševanja. V bodoče programe vključujejo zahteven jesenov program za firmo HABITAT.

Že zdaj pa iz omenjenega tozda izvažajo v Avstrijo, Švico, ZRN, Francijo, Anglijo in Ameriko.

In ker smo že pri pohištvu, pogledajmo s čim se ukvarjajo v tozdu POHIŠTVO v Šempetru. Tu izdelujejo predvsem ploskovno lakirano pohištvo, žagan les, obloge in v zadnjem času tudi masivno pohištvo za izvoz v države: Švedsko, Avstrijo, Ameriko, Anglijo, Francijo, Italijo, Zvezno republiko Nemčijo ter v Švico. Ves izvoz masivnega pohištva na konvertibilno tržišče mislijo tudi v tozdu POHIŠTVO v Šempetru povečati.

Ob navdušenju za nove pohištvene programe v LIKU Savinja ne smemo pozabiti na dejavnost žaganega lesa, lamelnega parketa, ladijskega poda in lepljenih oblog. Vse to proizvajajo v tozdu ŽAGA v Celju, večino pa vse našete artikole tudi izvozijo v vse zahodnoevropske države. Stremljenja v tem tozdu so še naslednja: čim več izvoziti polfinalne izdelke, med njimi

Skladišče hlodovine

finaliziran parket in izdelke z masivnimi vrati. Tako se je proizvodnja elementov za pohištveno industrijo, ki je namenjena izključno za izvoz na konvertibilno tržišče v letu 1983 pove-

ter izgradnja nove kotlovnice v tozdu POHIŠTVO v Šempetru, ki bo oskrbovala tudi druge potrošnike.

V srednjeročnem načrtu LIKA Savinja v Celju so si predvsem zastavili take cilje, da se bo njihova proizvodnja nenehno prilagajala izvoznim zahtevam in s tem dosegli pokritje uvoza z izvozom na konvertibilno področje. Z uvajanjem novih proizvodnih programov v obeh pohištvenih tozdih in s povečanjem proizvodnje elementov ter parketa se je delež izvoza, ki je bil predviden, povečal že lani in tudi že v letošnjem prvem tromesečju.

V letu 1982 je znašal delež izvoza v celotnem prihodu 18,5%, v letu 1983 24,2% in v prvem četrtletju letošnjega leta 24,4%. Povečanje izvoza je bilo v glavnem doseženo na konvertibilnem področju in sicer je znašal lani ta delež v celotnem prihodu 16,9% in v prvem četrtletju letos 21,1%.

Delovna organizacija LIK Savinja je vključena v projekt prestrukturiranja celjskega gospodarstva. Imenovan je projektni svet, katerega sestavljajo strokovnjaki iz delovne organizacije in zunanji sodelavci.

In če iz vsega naštetega naredimo povzetek, dobimo: LIK Savinja se bo v prihodnosti usmerjala v finalno proizvodnjo visoke kvalitete, katero bodo dosegali le s prefinjenim estetskim oblikovanjem izdelkov, ki bodo zamikali še tako zahtevnega kupca v tujini. Pri tem ne bodo zanemarili dejstva, da bodo vse to dosegli z nespremenjenimi količinami predelane- ga lesa, se pravi, da bodo znali uporabiti vsak kosček, lesa, ki so ga morda do zdaj še zavrgli. Vlaganja bodo usmerjena tudi v modernizacijo strojne opreme in sicer z novimi, modernimi in z računalništvom podprtimi proizvodnimi sistemi.

Vsesplošno uporaben kos pohištva, narejen za izvoz na konvertibilno tržišče

čala za 60% v primerjavi z letom 1980, proizvodnja parketa pa kar za 170%. Vse to pa bo možno še preseči z dograditvijo novih sušilnih kapacitet ter z možnostjo eksterne sušenja lesa.

V tozdu FURNIRNICA izdelujejo najrazličnejše vrste furnirjev iz domačega in eksotičnega lesa. In le-ta prav tako izvažajo v Italijo, Švedsko, ZRN, Dansko, Avstrijo, Francijo ter na klirinško področje v Sovjetsko zvezo, Čehoslovaško in DDR. V bodoče bodo spajali različne formate furnirja po naročilu in to predvsem za inozemskega kupca.

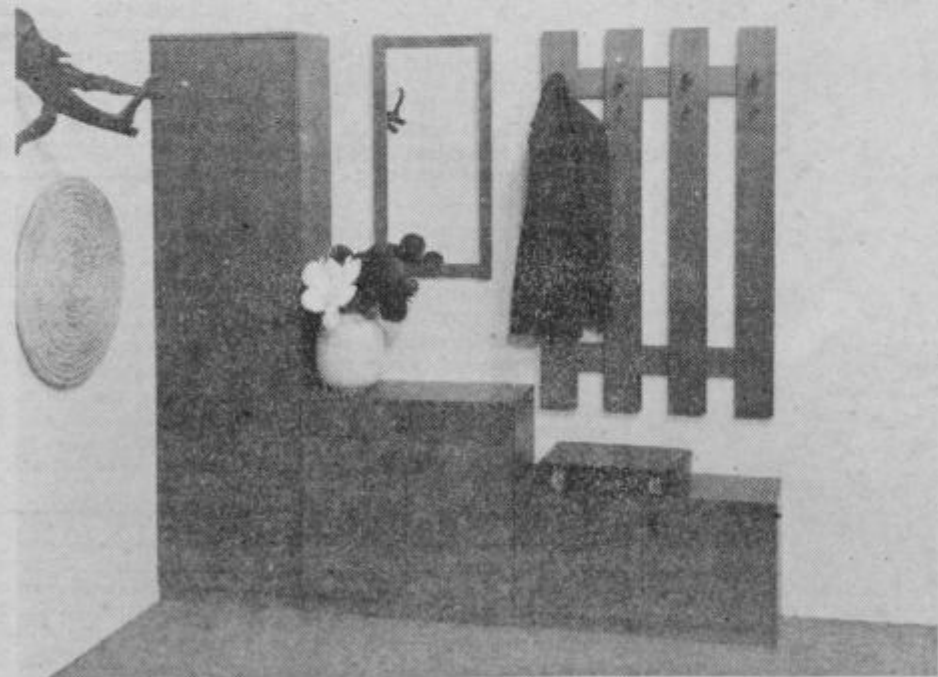
V tozdu LESNA INDUSTRIJA v Ptujju žagajo predvsem les in ga izvažajo v Italijo, Avstrijo, ZRN, Švico, Francijo, Rusijo.

V Ptujju v trgovinskem tozdu LES prodajajo vse vrste gradbenega materiala in blago visoke potrošnje.

V tozdu ENERGETIKA IN VZDRŽEVANJE je v drugi polovici letošnjega leta predvidena še rekonstrukcija obstoječe kotlarne na Spodnji Hudinji in sicer za daljinsko ogrevanje oskrbnega centra Merx in stanovanjskega naselja Zgornja Hudinja

Kombiniran program VISTA za domači trg in zunanje tržišče

Izdelek iz programa za domači in tuji trg

»Me boste vi vzeli?«

Enajstletno Renato odvzeli materi, ker jo je pretepala.

Namen našega pisanja ni senzacionalizem za vsako ceno, niti ne mrhovinsko cefranje in obsojanje dejanja, ki ga je zagrešila neka mati. Daleč od tega, da bi jo priklenili na sramotilni steber in metali kamenje vanjo in daleč od tega, da bi želeli komu škodovati.

Vse okoliščine v tem primeru govore o nasilju, ki ga je vedno več med ljudmi, v naših medsebojnih odnosih in žal tudi med starši in otroki. Zato pišemo o Renati, ki ni ne prvi ne zadnji otrok, ki so ga skrbstveni organi odvzeli materi in ga oddali v varen, topel dom, pod skrbne peritniške preizkušene rejnice.

Kljub nasprotovanju socialne službe, da se o deklici Renati piše, pa nas je k pisanju vzpodbudila prav odločitev sveta za varstvo otrok in družine pri skupščini socialnega skrbstva v Celju. Le-ta se je v Renatinem primeru odločil za skrajni ukrep, da se otrok odvzame materi po členu 120, zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, kjer je zapisano, »da pristojni organ pri skupščini socialnega skrbstva sme otroka odvzeti staršem in ga dati v vzgojo in varstvo drugi osebi ali zavodu, če so starši zanemarili otrokovo vzgojo ali varstvo ali, če je iz drugih pomembnih razlogov to v otrokovo korist.«

Na prvi pogled kruta odločitev, prav zato pa vredna, da se gre po njenih sledih in javnosti, ki je čakala na »odgovor«, skuša pojasniti, kaj se je dogajalo v »Renatinem primeru.«

Zakaj Renato v bolnišnico?

Ko smo odgrinjali zastore nemogočih družinskih odnosov, v katerih je enajstletna Renata odrasčala, je bila vsaka odgrnjena plast bolj umazana, že dolgo pa na obeh straneh javnosti in soseske v krajevni skupnosti Dečkovo naselje v Celju.

Nemir v stanovanju Renatine matere (namenoma ne navajamo njenega imena), se je pričel takoj po vselitvi. Tajnik krajevne skupnosti Dečkovo naselje, Franc Gajšek ve povedati, »da so pričele prihajati prijave zaradi kaljenja nočnega miru že lani, istočasno pa so sosedje opozarjali, da Renata ostaja pozno v noč zunaj, ker nima ključa od stanovanja in da večkrat slišijo krike otroka, ker ga mati pretepa. Socialna komisija pri krajevni skupnosti je takoj reagirala, poklicali so tudi mater na razgovor ter jo opozorili, naj ne razgraja, ker drugače bodo prisiljeni izvesti ukrep, ki ga zahteva hišni svet – prisilno izselitev. Tudi za Renato so skupaj s Centrom za socialno delo skušali najti rešitev, zlasti po zadnjem pretepu, ki je bil 21. junija in so naslednji dan Renato odpeljali v bolnišnico.«

Kaj vse se je dogajalo za zidovi majhne garsonjere, vedo le tisti, ki so vanjo prihajali ter redni stanovalci: Renatina mati, njen prijatelj, Renatina teta – botra ter Renata sama. Ta je videla več, kot bi smela in ker je bila nezaželen, je izostajala od doma, večkrat lačna kot sita. Na dvorišču je kazala modrice, ki jih je dobila, ko jo je mati pretepala. Največkrat z usnjenim pasom.

Z njim je bila pretepena tudi tistega usodnega dne, ko so sosedje ob enajsti uri zvečer slišali vpitje iz stanovanja. Drugi dan je odšla Renata v šolo in tam kazala modre podpludbe. Videla jih je tudi socialna delavka na osnovni šoli Ivana Kovačiča – Efenke Marija Kolar, ki je Renato odpeljala na Center za socialno delo v Celju, kjer so menili, da mora Renato pregledati zdravnik.

Na otroškem oddelku v bolnišnici v Celju jo je sprejela dr. Marija Božič, ki je ugotovila pri Renati modrice po vsem telesu, notranjih poškodb pa ne. V dogovoru s Centrom za socialno delo so Renato obdržali na oddelku še dvajset dni, medtem pa so

za njo iskali varen dom, ker so skrbstveni delavci menili, da se v neurejene razmere Renata ne sme več vrniti. Tudi matere na obisk niso pustili, Renato so obiskali le njena stara mama in sošolke.

Zdravnica Marija Božičeva: »Naš oddelek je znan po tem, da se otroke lahko obiskuje ob vsakem času. Že ko

je Renatina mati prišla na obisk prvič, jo je hotela vpričo medicinske sestre preteptati. Ob drugem obisku jo je hotela kar v pižami odpeljati, dobesedno ukrasti iz bolnišnice, tako da smo poklicali policijo. Po vsem tem smo prepovedali Renatini materi obiske, ker je hčerko samo vznemirjala.«

Me boste vi vzeli?

Za rep smo ujeli srečanje z Renato v celjski bolnišnici. Prvo njeno vprašanje je bilo: »Kaj me boste vi vzeli s sabo?«

Že je bila sprijaznjena z dejstvom, da odhaja v tujo družino. Zanimalo jo je tudi, če je tam že kaj otrok. Malo težko se je sprijaznila z dejstvom, da ne bo šla na morje, kot ji je obljubljala mamica, s katero se je kdaj pa kdaj pogovarjala naskrivaj skozi okno. Strašansko si je namreč želela iti na morje in v ta namen je hranila vsak dinar, ki ga je dobila. Upajmo, da se ji bo ta želja kdaj uresničila!

Svetlolasa Renata, brhki deklič, ki je končal v Celju štiri razrede, je poskočno sledila socialnim delavkam, ki sta jo iz bolnišnice odpeljale v resnično topel dom, k drugi materi, ki zna težko vzgojiti otroke voditi. Namesto, da bi uporabila nasilne metode, bo Renato stisnila k sebi in prav gotovo bo Renatini obiske, ker je hčerko samo spoznala bo, kaj je ljubezen,

Salomonov modri sodni izrek

Dve hotnici se nista mogli sporazumeti, čigav je otrok. Prepirali sta se pred kraljem Salomonom.

Tedaj je kralj rekel: »Ta pravi: Ta, ki živi, je moj sin in mrtvi je tvoj sin, druga pa pravi: »Ne, ampak mrtvi je tvoj sin in živi je moj sin.«

Kralj je torej velel: »Prinesite mi meč!« Prinesli so meč pred kralja. In kralj je ukazal: »Razdelite živega otroka na dve ter dajte polovico eni in polovico drugi!«

Tedaj je kralju rekla žena, katere je bil živi sin, kajti ljubezen do njenega sina jo je bila prevzela: »Prosim, moj gospod, dajte ji živega otroka in nikar ga ne morite!«

Druga pa je rekla: »Naj ne bo ne moj ne tvoj, le razdelite ga!«

Tedaj je kralj razsodil: »Dajte oni živega otroka in nikar ga ne morite! Ona je njegova mati!«

kaj je toplina, kaj je dom. Vsega tega do zdaj ni imela, le kdo bi ji vse to nudil?

Mati, ki je sama odrasčala v nevdružnih razmerah, kjer je njej in še trem njenim sestram v rani mladosti umrl oče, nadomestil pa očim, ki je kot vzgojno sredstvo poznal le pretep, le da je namesto usnjenega pasu uporabljal električni kabel? Je bilo

samo takih. Bomo zato zdaj vrgli kamen vanjo, jo obsojali in grdili kot jo sosedje, ki vedo več povedati, kot smo zapisali.

Ko smo se z Renatino materjo pogovarjali, se ni vedela za uradni sklep skrbstvenih organov. Bila je v strašni negotovosti in močno je upala, da bo dobila hčerko nazaj. Tako so ji baje obljubili na Centru za socialno delo, pod pogojem, da otroka ne bo več pretepala. Tako izjavo je tudi, tako je rekla, podpisala.

Medtem so skrbstvene službe proučile vse možnosti in bile edine, da Renatina mati ne more biti naprej vzgojiteljica in varovanka svoje hčerke. Takega mnenja so bili tudi v krajevni skupnosti Dečkovo naselje, ki je ves čas spremljala razmere med materjo in hčerko, ju mirila in opozarjala na posledice. Edina, ki dvomi v pravilnost take razsodbe je socialna delavka na šoli Marija Kolar, ki je Renato dobro poznala in je Renatina mati vedno prišla na razgovore k njej. Se vedno namreč misli, da bi morali Renatini materi dati možnost, da se popravi in uvidi nepravilnost svojih vzgojnih metod.

ZDENKA STOPAR

Razsodniki v tej življenjski zgodbi nočemo biti. Piše jih življenje, ki v svoji krutosti ne izbiira. Salomonske rešitve ni, razum je premagal čustvo in držimo pesti za Renato, da njen mali srček pri tem ne bo krvavel.

čudno, če je potem Renatina mati bežala od doma in se zatekla v naročje k prvemu, ki ji je ponudil roko in topel objem? Sestnajst let ji je bilo, ko je rodila Renato in zaradi neurejenih stanovanjskih razmer jo je za dve leti prepustila rednici. Takoj, ko je dobila malo stanovanje, je vzela hčerko k sebi in jo vzgajala z metodami, ki so nečloveške, vajena pa je bila

Po dimu se do

Ošlakova kovačija v Skomarjih postaja

Kaj dosti spraševati za pot, kje stoji Ošlakova kovačija, ni potrebno ne turistu, ne naključnemu prišelcu v kraje pod Roglo in tudi meni ni bilo potrebno. Na Skomarju in daleč naokrog vsi dobro poznajo zadnjega lastnika kovačije, kakor se je sam poimenoval in vsakdo bo rad pokazal pot do Ošlakove domačije. Prevzel jo je bil, s kovačijo kajpada, po očetu in njegov oče po svojem očetu. Tako je šla obrt, ki je nekdanj po teh hribovih še imela konkurenta, iz roda v rod. Dokler se ni ustavila pri Ignacu Ošlaku, ki se ji je zapisal s srcem še kot kratkohladek, pa tudi na očetovo željo.

Danes 63-letnemu kovaču je žal, da so se njegovi sinovi odločili za druge poklice, za drugačno življenje, a jih kljub vsemu razume. »Prišli so pač drugi časi,« bo skoraj malo potarnal, če ga boste povprašali, ali ima naslednika, češ, da bi bila velika škoda, če bi ročno kovaštvo, ki se je v teh krajih rodilo, tod tudi izumrlo. Niže v dolini je iz prav takšne kovačije vznikla velika tovarna in Ignac se je med Uniorjeve kovače vpisal z 18-letno delovno dobo, ob tem pa vsako popoldne koval tudi doma. Kdo ve koliko izdelkov so skovale njegove velike, močne, lopatiste roke in sij razžarjenega

železa mu je v licih zaril brazde, po katerih se danes curlja pot, ko se sklanja na nakovalom. A dela še zdaj ni toliko, kot ga je bilo nekdaj, ko so se kovači kar kosili, kdo bo naredil več poskega orodja in drugih kovinskih izdelkov in potem, ko jih bo več in bolje prodal, tati doli na sejmihi okoli Rogate in Podčetrtka. Tu in tam dobi kakšno naročilo, a bi za popravilo katerega od svojih kovaških izdelkov, ki jih s pridom uporabljajo tudi tisti kmetje na višinskih kmetijah, kjer je traktor obri stari motiki še vedno pastorek.

Kakšnih 200 do 300 kilogramov železa skuje na let kovač Ignac. Dobi pa ga Uniorja, kjer mu »gredo roke na roko«, kakor pravi njegov kovačnici je domača vse tako, kot je bilo v časa njegovega deda in pradede. Le električna luč, ki jo prižiga kar energija bližnjega potoka, mu pomaga bedeti, kadar dela pozno v noč.

Pa silno zgovoren zna biti kovač Ignac. S kovaštvom resda živi, a se po njegovem govoru kaj kmalu tudi opazi, da je več tudi kot turistični vodič skozi zgodovino domačega kovaštva. »Skozi leto prihajajo k nam turisti

diva - v podzemlju - ve-
knjižnice, ki je v
Kulturnega centra
Napotnik-. Čeprav je
velik Titov trg ogre-
radodarno juljsko
pa je bilo v prostoru
vra hladno. -Bilo bi
ladneje, če ne bi zaku-
je za uvod pridral Mar-
Marinček, že osem let
atelj kulturnega cen-
-Ko so gradili te prosto-
-lo je pred trinajstimi
-so pozabili na ustrezno
-no izolacijo. To bomo
-teli še letos, da nam ne
-ba sredi poletja ku-

stenah je mala galerija (prevladuje Jakac), v kotičku plastika, v omari knjig in katalogov za eno kulturne prireditve. Prostor, da takoj obkroži si. Kulturni od A do Z, za ravnateljem vred, ki ga ali nehoti opustil niški poklic in se brez skromnosti z dušo in z umom zapisal kulturi.

jen v Kozjem pred malo
kot štiridesetimi leti se je
prehodu po nekaterih
enskih krajih menda za
zasidral v Titovem Ve-

osnovni soli v Kozjem v Celju obiskoval gijejo in od tam odšel v študij prava. Sem ga končal, sem se študijem zaposlil v rarni Store, od koder jo že po nekaj letih malovratno takrat samo še Veleznice. V njegovo največjo delovno organizacijo, Gorenje, sem bil sodniskoga izpita. Moral v službo na sodišče v Celje, nato pa sem prikoval tajnik na velenjski tiskarski skupščini. Prišlo je

do ustanovitve izvršnih svetov in postal sem podpredsednik, kjer sem imel tudi eno izmed nalog, da združim kulturno dejavnost v Titovem Velenju. To sem napravil brez pretenzije, da bi novo ustanovo tudi vodil. Vendar zgodilo se je drugače in zdaj sem že osem let ravnatelj kulturnega centra, kjer je 23 zaposlenih v štirih vzporednih dejavnostih knjižnici, muzeju, razstavah in galeriji ter prireditvah.»

Marjan Marinšek tudi po redno opravljenem delu ne pozabi na kulturo. Doma ima dve zanimivi zbirki, ki sta prav gotovo unikatni. Gre za zbirki razglednic z Gasparijevimi motivi ter prve čitanke in abecednike.

»V začetku, pred petnajstimi leti, sem imel samo nekaj primerkov Gasparijevih razglednic. Navdušile so me in začel sem jih zbirati. Vsakemu, ki sem ga poznal, sem rekel, če ima kaj od Gasparija. Seveda na razglednici. Zbirka se je začela množiti in ko sem imel 180 komadov, sem odšel h Gaspariju. Začuden je bil, da je vse to narisal. Sam mi je tudi prispeval nekaj primerkov, ki jih še nisem imel. Zdaj imam 362 različnih razglednic in prepričan sem, da bom zbirko še razširil vsaj za 20 razglednic. Vsake nove podobe sem vesel.«

Druga nadvse zanimiva zbirka so prve čitanke in

abecedniki, domači in tuji.

»Trenutno imam 250 »čisti« primerov in še mnogo več podobnih. Za to zbiranje me je navdušila učiteljica v 1. razredu osnovne šole. Potem sem dobil še tri od treh bratov in tako sem za uvoza imel že štiri. Ena je bila celo nemška in mi je bila všeč zaradi lepih ilustracij, ki sem jih prerisoval. Pred petnajstimi leti sem se odločil in začel zbirati. Zdaj jih imam z vsega sveta. Slovenske prve čitanke imam iz prejšnjega in sedanjega stoletja, vmes so tudi čitanke izdane med vojno, mnoge prepovedane, zaplenjene... Potem imam zamejske, dvojezične, narodnostnih manjših (samo v Vojvodini pet), kompletno Evropo, Kitajsko, kurdsko, afriško v spafili jeziku, razne manjšinske v drugih državah itd. Samo ruskih imam 30 primerkov in za ruske manjšine (Poljska, Finska, Turčija itd.). Zdaj imam 264 primerkov. Ko bom zbirko dopolnil in uredil, jo bom v Titovem Velenju razstavil, potem pa si želim, da bi ta prav gotovo enkratna zbirka dobila stalno mesto. Morda v kakšni osnovni šoli. Tam bi jo lahko kasneje tudi dopolnjevali.«

Najstarejši primerek v Marinskovi zbirki je Slomškova Blaž in Nežica v nedeljski šoli, sicer pa ima še več Slomškovih del, tudi dvojezične.

Tretji Marjanov konjiček pa je fotografija. »Za naše edicije vse fotografiram sam. Zakaaj pa bi iskali druge, če lahko naredimo sami.«

V osmih letih, kar je z dušo in telesom zapisan Kulturnemu centru, je imel opraviti z

mnogimi kulturniki, ki so prišli v Titovo Velenje, koncertirati, igrati ali razstavljati. Kakšni so ti ljudje? So vzvišeni ali ljudsko preprosti, bahavi, nedostopni ali prijetni, da težko na snidenje z njimi pozabiš?

»Pri nas ne delamo razlike in z isto ljubeznijo pripravljamo vse kulturne prireditve pa naj bo takšen ali drugačen izvajalec. Pri razstavah ne poznamo razlike med postavljanjem del živih ali mrtvih umetnikov. Z vsakim, ki je med nami, poskušamo navezati najboljše stike. Poskušamo narediti vse, da je razstava dobro obiskana in da so likovnikova dela čimbolj približna ljudem. Moja lastnost je, da se znam vsakemu prilagoditi. Z mnogimi še zdaj uspešno sodelujemo in si dopisujemo. Sem so prihajali Jacak, Gaspari, Perko... Čudovita sta bila Dubravka Tomšič in Pogorelec. Slednjega smo peljali v Gorenje in je bil izjemno zadovoljen.

»Povsod me vlačijo samo po galerijah in muzejih,« je bil piker, »kot da nisem za kaj drugega sposoben.« Zanimivost: Gaspari je imel pri nas pred smrtjo zadnjo retrospektivno razstavo, isto Avgustinčič pa Tona Kralj, Perko... Slednji nam je tudi zapustil več svojih del in smo uredili galerijo na gradu. Vedno sta rada prišla Ladko Korošec in Boris Kralj ter še mnogi drugi, preveč jih je, da bi vse našteali.«

Kaj bi Marjan Marinšek najraje, da bi se mu uresničilo?

«Da bi dobili prostore za

stalno galerijo! Imamo zbirko, ki je po oceni strokovnjakov med največjimi na Slovenskem, takoj za Mariborom. Imamo 63 Napotnikovih del, kompletno zbirko od ekspresionizma do danes z osemdesetimi izbranimi slikami slovenskih slikarjev. Perkovo zbirko dvaindvajsetih del, grafično zbirko petdesetih listov, ki so trenutno na razstavi v ZR Nemčiji, kompletni Batik in še vrsto posameznih del. Vse to bi ra-

di razstavili v enem prostoru, ne pa da je skrito očem ljubiteljev likovne umetnosti. Za takšno zbirko bi bila primerna Vila Bianco pod gradom, žal pa ne moremo izseliti strank. Če bi bilo malo več razumevanja, bi se že dalo urediti, tako pa... Najbolj me boli, da imajo galerije tam, ko nimajo likovnih del, mi pa jih imamo, pa jih nimamo kje razstaviti.»

Še bi se lahko pogovarjali o kulturi, kateri se je pravnik Marjan Marinšek resnično predano zapisal. Vendar je menda že ta zapis dovolj, da vidimo razsežnost njegovega dela na tako pomembnem področju, kot je kultura z vso svojo pestro pahljačo različnih dejavnosti.

TONE VRABL

čna znamenitosti

od blizu in daleč: Angleži, Nemci, Holandci in kaj bi vedel, kdo so še vsi ti ljudje, ki se v organiziranem obisku ali posamič tiho in z zanimanjem pomikajo po kovačiji. Pa udarim po nakovalu, da se razžarijeno železo zaiskri! Potem zadovoljni odidejo pet novim počitniškim dovetjem naproti. Nekateri pridejo kar s platnom in čopičem, ali s fotoaparatom. Naj nimam proti, zakaj le! Naj bo ovekovočena znamenitost naših krajev, ki je nekoč mnogim dajala kruh in tudi nam ni bil skopo odmerjen. »

Tako se je oni dan razgovoril zadnji, morda pa le ne, lastnik kovačije, ko je nalaгал drva v ogljeno kopo. »Ogljarstvo in kovaštvo sta med seboj povezani in bil bi slab kovač, če ne bi znal prižgati dobre kope in si za svojo obrt pripraviti dovolj oglja.«

Zato kovač Ošlak vsako letoje skrbno pripravi visoko kopo iz najboljših, trdih, meter dolgih polen. Zloži jih v kopolce, obloži z zemljo in pri vrhu prižge, a tako, da v kopi dva tedna samo tli. Skozi noč je treba bdeti nad ognjem, ki se počasi vije do vrha. Z železnim drogom ogreje kopo prebada, -da diha- in da iz nje na pravilni

mestih izhaja plin. »Kakšne kakovosti bo oglje, se pozna že po dimu,« pravi kovač Ignac. Tono oglja »skuha« v takšni kopi in to je ravno dovolj za njegovo kovačijo, pa tudi turistom, ki podkurijo pod gredico s čevapčiči se ni bati, da bi šli mimo Ošlakove kovačije praznih rok.

V mirnem kotičku Skomarja je vsako leto, ko se pri Ošlakovih žge oglje, praznik posebne vrste. Zazna ga tudi prišlek, ko mu gosti, modrikasti dim napolni nosnice s svojstveno domačnostjo, kovača pa vse bolj navdaja z občutkom nostalgije: »Ko oglja ne bom več potreboval za domačo kovačijo, bo ugasnila tudi kopa.«

In čeprav se človek kar težko sprijazni s takšnim razmišljanjem, se hipoma tudi zave, da ima zadnji lastnik kovčecja na Štajerskem ali celo na Slovenskem, prav. Na pleča so mu sedla leta, zdravje je že kot mladeniču s titvoko na glavi načela triletna borba, pa vroči sij železa in jekla kovškega kladiiva. Da ga nič na svetu zlepa ne bo odložil, je bilo čutiti tudi iz čvrstejša stiska rok ob slovesu.

Tekst in foto:
MATEJA PODJED

Pod veliko kopo, ki jo večše pripravi kovač Ignac Ošlak iz trdih drv, se v dveh tednih »skuha« tona oglja. Toliko ga tudi potrebuje, da v enem letu razžari 300 kilogramov železa za izdelke ročnega kovaštva.

Nekatere KS imajo pogrebne slovesnosti odlično urejene. Mrliške veže se hitro množijo, kar je za svoje pokojnega pravi odhli. Nič več bedenja čez noč, odpadla je skrb strežbe ljudem, ki čez noč posedajo ob mrliču. Žal tega še ni povsod, vendar ni daleč čas, ko bo imela mrliško vežo sleherna krajevna skupnost.

Bolji gre za obred.

Skupščina KS imenuje ljudi, ki so dolžni spregovoriti poslovalne besede. Spočetka, pred leti, govorili bi nikarkoli problem. Če je umrl veljake se zvrstilo tudi po pet govnikov, pri manj veljavnem krajanu pa je tudi danes povsem drugače. Nastane vprašanje: Kdo bo govoril, kaj bo govoril, kje dobiti podatke?

Od skupščine imenovani ljudje se bolj in bolj izogibajo te odgovornosti. Najdejo tisoč izgovorov in često se zgodi, da pokojniku, siromaku, nihče ne spregovori poslovilnih besed, razen duhovnika seveda.

Običaj je pač tak, da tudi pevec zapoje dve, tri žalostinke. Pevec zahtevajo plačilo. O, so KS, ki tudi za umrlega siromaka poravnajo račun. Žal so redki primeri. Na primer v Gotovljah so se pevec že nekajkrat zares humano izkazali. Res je, da nihče od umrlih ne ostane »na vrhu«, vsak je pokopan, vprašanje pa je, kaj morajo krajanji, z veliko mero humanosti – teh je iz leta v leto manj – napraviti, žrtvovati ure in ure, da je pogreb tak, kakršen pač mora biti.

Navadno se zatakne pri govoru. Kdo ga bo sestavil? Nekdo ga bo že prebral, pisanje poslovnih besed brez pravih podatkov pa je huda zadeva. Celo do tožb na sodišču je že prišlo, ker je govornik povedal pred odprtim grobom napačne podatke. Ko je v zadnjem trenutku kaj narobe, ko so tako rekoč ljudje, ki s pokojnikom nimajo »blage veze«, pripravili pokop, pa se oglasi sorodnik v desetem kolenu, da so v govoru bile laži. Tako je: namesto beseda – hvala – javna klobuta.

Vprašljivo je tudi plačilo človeku, ki je govor sestavil. Dvesto dinarjev je odločno premalo, če pomislimo na skoraj turnejsko delo in na odgovornost, ki je piscu naložena. Zato se v nekaterih KS ne smejo čuditi, če je vsa stvar prepuščena duhovniku. Pa četudi gre za člana ZK. Poznam primere, ko so pokojniki za našo družbo ogromno koristnega storili. Pogreb pa klavrn kar se da. Poznam primere, ko so pokojniki našo družbo samo izkoristili, pogreb pa pravo razkošje. Vprašajmo se: Kje je naša humanost?

DRAGO KUMER

bodeči NOVI TEDNIK

PO TOČI

Imamo dober obrambni sistem pred točo!
No, se pa tudi zgodi, da nas kaj preseneti – po toči je pa potem prepozno zvoniti.
Čeprav tudi to včasih ne bi bilo slabo!

NOVE VEZE

V Titovem Velenju so pred dnevi dobili novo telefonsko centralo. Tako imajo tudi v tej občini zdaj še boljše zveze.

Nekateri zlobno pripominjajo, da jih bodo še tudi potrebovali!

Gorenje v NDR

Titovega Velenja bodo letos izvozili prvi 40 orodij za predelavo pločevine in plastike v NDR, prizadevali

Gorenje tja le izvaža – da ne bo kdo pomislil, da ga bomo ob akciji reševanja iz izgub tja kar izvozili!

DOBRO IN SLABO

V teh poletnih časih v raznih krajih pripravljamo najrazličnejše kmečke praznike. In nad njimi smo nadvse navdušeni.

Le nad kmetijstvom nenehno negodujemo!

KAM PIHA

Ob celjskem občinskem prazniku so razen mnogih drugih pomembnih pridobitev uradno tudi odprli vremensko hišico.

Tako bomo končno tudi v Celju jasno vedeli, kam veter piha!

KRUHA ALI...

Kruh se je podražil. V soboto pa smo v Celju tudi odprli veliko novih športnih igrišč.

Da mi zdaj ne bomo spremenili starega rimskega pregovora v: kruha ali iger!

ČE BOMO PRED TEŽAVAMI ZAPIRALI OČI, BOMO ŠE TEŽJE NAŠLI IZHOD!

BREZ KOMENTARJA

Na sprejemu ob sedemdesetletnici je celjski častni občan Franc Simonič med drugim tudi dejal, da je v sedanjem času delo aktivistov težje, kot je bilo nekoč – tedaj so namreč imeli za sabo ljudi.

Kako tudi ne, ko so se pa velikokrat pojavljali med njimi!

ZGODI SE

Zgodi se, da tudi to se zgodi, da novinarji za svoje poročanje dobijo ukor. Kot v šoli, pa čeprav ga vedno ne delijo šolniki.

Pa bi vendarle bilo veliko bolje, če bi več ukorov dobivali tisti, ki so za posamezne stvari bolj krivi!

PREDLOG

Čeprav jugoslovansko natančnih statističnih podatkov še ni na voljo – nekateri že vendarle jasno in glasno ugotavljajo, da je na našem Jadranu vse manj naših delovnih ljudi.

Bojda so njihovi žepi veliko preplitki za globine morja.

Zato Bodeči tednik predlaga: v delovnih organizacijah, kjer imajo razglasne postaje, naj bi med malico uvedli pripovedovanje vtisov z morja.

Nekaj jih bo pa ja menda šlo tja!

KER SE NA GOLTEH PREMALO JE ZGODILO, STEČAJ JE ZDAJ EDINO ŠE ZDRAVILO. NAJ MERX BI ZDAJ PREVZEL KRMILO? DA LE NA BOLJE SE BO PREMAKNILO!

Gasilska društva v celjski občini

Piše: Franjo Mauer

Gasilsko društvo Babno

Prostovoljno gasilsko društvo Babno je bilo ustanovljeno 6. 6. 1920. Pobudniki za ustanovitev gasilskega društva so bili domačini iz vasi Babno, Lava, Loznica in Medlog, med njimi narodno zavedni kmetje: brata Polde in Anton Kovač, Anton Hribnik, Alojz Mirnik, vsi iz Babnega, Ivan in Anton Gaberšek iz Lave, Jože Pišek iz Medloga, Avgust Keblič iz Loznice in še vrsta drugih. Finančno in gmotno pa je ustanovitev društva podprl Maks Janič, gostilničar in posestnik iz Babnega, ki je bil takrat že član mestnega gasilskega društva v Celju. Za novoustanovljeno društvo je poskrbel, da je dobilo rabljeno ročno brizgalno in nekaj opreme (cevi, pasovi, čelade).

Prva orodjarna je bila kolarnica pri Janiču. Za sestanke je bila na razpolago posebna gostilniška soba. Četa je štela 22 članov. Prvi načelnik je bil Jože Pišek, tajnik pa Alojz Mirnik. Po ustanovitvi čete so pridno vadili in se učili gasilskih veščin.

Zgledovali so se po sosednjih gasilskih društvih, njihova velika želja in potreba je bila, da bi imeli lastne prostore. Odločili so se, da bodo začeli zbirati gradbeni material in vse drugo za gradnjo gasilskega doma. Zemljišče je daroval Janič, prav tako pa

tudi finančno pomoč. Kmetje pa tudi niso stali ob strani, ko je bilo treba dati les, ga spraviti iz gozdov, naložiti opeko, pesek itd.

Pozimi leta 1921 je bil gradbeni material pripravljen. Les so darovali kmetje iz Lave, Babnega, Medloga in Lopate. Pesek so pripeljali iz struge Savinje, opeko je daroval Franc Sodin iz Ljubecne. Gasilski dom so pričeli graditi spomladi leta 1922 in ga do avgusta dogradili. Dom je imel orodjarno in moštveno sobo ter lesen stolp (13 m). Načrt za dom je izdelal Konrad Golgranc, stavebenik in gasilski funkcionar iz Celja.

Takšnega slavlja, kot je bilo ob otvoritvi gasilskega doma, na Babnem še ni bilo. Vsaka hiša je nekaj prispevala.

V naslednjih letih je bilo društvo zelo aktivno in delovno. Z raznimi akcijami in gasilskimi vesellicami so zbirali denar za nakup nove opreme.

Do leta 1930 so imeli ročno gasilno brizgalno na konjsko vprego. Tistemu, ki je prvi zapregel voz ob požaru so dali skromno nagrado.

Velik napredek so dosegli leta 1930, ko so kupili avtomobil Fiat. Ni bil nov, služil jim je tri leta. Leta 1933 so kupili avto Chevrolet, ki je bil v društvu do leta 1941.

Prvo motorno brizgalno Rosenbauer je društvo kupilo leta 1933. Nakup motorne brizgalne so omogočili številni botri, ki so

jih izbirali med premožnejšimi prebivalci.

Leta 1935 so razvili svoj društveni prapor, ki je bil ponos društva. Čuvali so ga vse do leta 1941, ko jim ga je okupator odvzel. Sedaj naj bi bil v graškem muzeju.

Med drugo svetovno vojno je okupator izkoristil gasilsko društvo in članstvo za gasilsko stražo. Za poveljnika so postavili svojega človeka, ki pa je imel z gasilci veliko težav, ker so bili Slovenci in niso trpeli nemške komande. V času narodnoosvobodilne borbe je bil gasilski dom na Babnem primerna lokacija za izmenjavo kurirskih poštni. Okupator je društvo tudi opremljal, tako je društvo leta 1942 dobilo od mestnega društva avtomobil Mercedes-Benz.

Po osvoboditvi je društvo na novo oživel. Začeli so obnavljati orodje in opremo.

Povojna leta so bila težka. Vemo, da se je obnavljala domovina, denarja ni bilo veliko za gasilce. Spet je bilo treba akcij in vesellic, da je priteklo nekaj denarja v blagajno za najnujnejše potrebe. Takrat o nakupu motorne brizgalne ali avtomobila ni bilo niti misliti.

Leta 1955 je društvo razvilo svoj drugi prapor, ob izdatni pomoči svojih članov in MLO Celje.

Leta 1960 je društvo praznovalo 40-letnico obstoja. Prireditelj je bila v Hrastju (v Gornjem Medlogu). Vsaka podobna prireditev je tudi vplivala na vključevanje novih članov, predvsem mladih, ki so poživili delo v društvu. Največja težava je bila, ker je stari Mercedes popolnoma odpovedal. Prodali so ga kot odpad. Ker ni bilo prevoznega sredstva je v društvu nastalo mrtvilo. Tiste čase je gasilce prevažal Lipovšek s svojim traktorjem. Najteže je bilo v primeru požara. Iskati so morali tovarnjak, ki jih je pripeljal na kraj požarišča.

Na občnem zboru januarja 1966 so skleni-

li, da kupijo od Veležitarja Celje rabljen avtomobil Kombi IMV. Začeli so zbirati denar. Vsak član je prispeval kot posojilo od 10 do 20.000 din. Ta avto je društvu služil le štiri leta.

Na strokovno izobraževanje niso pozabili. V letih 1954, 1959 in 1964 so pripravili tečaje za gasilce.

Ob 50-letnici je bila velika prireditelj, ki jim je prinesla toliko denarja, da so lahko kupili drugi rabljeni avto Fiat-kombi. Ta je bil precej boljši od prejšnjega. S prodajo starega avtomobila so poravnali tudi vse dolgeve. V tem času je pristopilo k društvu nekaj mladih članov. Začeli so z rednimi vajami ter se udeležili občinskega tekmovanja in ostalih društvenih tekmovanj. O njihovih uspešnih nastopih pričajo diplome in priznanja.

Funkcionarji gasilskega društva po letu 1945:

Predsedniki: MILAN RETONJA (1945-1950), AVGUST KEBLIČ (1950-1961), FRANC PODJAVORŠEK (1961-1970, 1980-), FRANC DOLINŠEK (1970-1980).

Poveljniki: ANTON FAZARINC (1945-1962), MAKS ANDERLIČ (1962-1974), AVGUST ZALOKAR (1974-1982), MARJAN MAČEK (1982-).

Tajniki: ALBIN LAH (1949-1960), FRANC DOLINŠEK (1960-1962), ALOJZ ANŽIČ (1962-).

Blagajniki: ALBIN LAH (1945-1955), ANTON MAROVČ (1955-).

Potrebe so narekovale boljšo opremo in so leta 1973 pričeli zbirati denar za novo motorno brizgalno. Julija 1974 so brizgalno svečano prevzeli.

Po ustanovitvi SIS za požarno varnost se je za gasilstvo začelo novo obdobje. Društvom je bil omogočen nakup nove gasilske opreme in tehnike. Leta 1978 so se odločili za adaptacijo gasilskega doma in načrtovali nakup novega avtomobila.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Člani gasilskega društva Babno ob proslavi 60-letnice leta 1981

DRAVINJSKI DOM n. sol. o.

Proizvajalec in
prodajalec: – vseh vrst gasilskih pripomočkov
– osebne opreme za zaščito pri delu
in sredstev civilne zaščite

Šaleška cerkva in Kavčnikova domačija

Trenutno sta v velenjski občini v fazi obnove dva zanimiva kulturno etnološka spomenika, Šaleška cerkva in Kavčnikova domačija v Zavodnjah. Srednjeveška Šaleška cerkva z zlatimi ol-

tarji je že več let zaprta, ker so v njej začeli iskati freske. Zaradi tega so »odprli« zidove, ki pa so bili močno načeti in jih je bilo treba skupaj z obzidjem napolniti z betonskimi injekcijami ter tako zavarovati pred nadaljnjim propadanjem. Restavratorska dela opravlja Viktor Povše.

Po betonskih injekcijah so stene prevlekli s cementno malto in začeli s poslikavanjem, kot je bilo nekoč. Zunanost Šaleške cerkvice bo letos gotova, notranost pa prihodnje leto. Cerkva je tudi turistično zanimiva, saj stoji sredi manjšega starejšega kraja Šalek, ki je na robu sodobno rastočega moderne Titovega Velenja. Ko bodo končali z restavracijo Šaleške cerkvice, bo le-ta primerna tudi za manjše kulturne prireditve, predvsem glasbene večere.

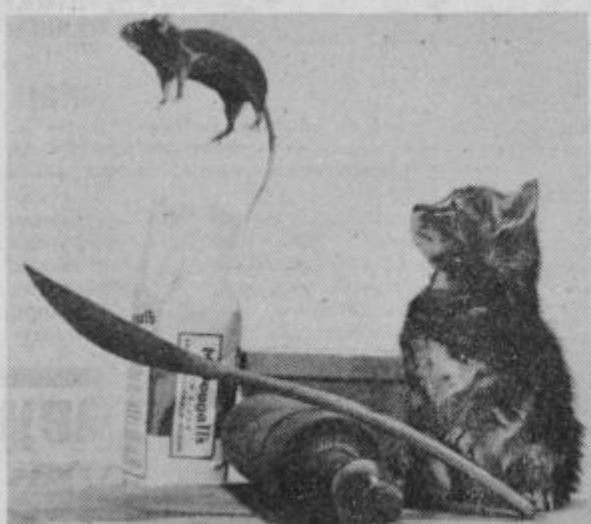
Kavčnikova domačija stoji nad Zavodnjami in je še iz časa Marije Terezije. Gre za objekt, ki je verjetno edini v Sloveniji. V enem prostoru so imeli vse od stanovanja do hleva in dimnice. Letošnja zima je močno načela ostrešje, ki ga bodo popolnoma obnovili, vendar tako, kot je bilo nekoč (krito s škodlami). To naj bi opravili do 15. avgusta. Do konca septembra bodo opravili najnujnejša dela, da bo hiša zavarovana. Notranjo opremo so restavriral na velenjskem gradu in jo bodo ponovno razstavili v hiši, ko bo gotova. To je spomenik prve kategorije, zato v akciji sodeluje tudi Kulturna skupnost Slovenije. Pri odkupu Kavčnikove domačije so imeli nemalo težav in še sedaj se najde kdo, ki nasprotuje obnovi edinstvenega etnološkega spomenika. Obnovljena domačija bo brez dvoma zanimiva točka za vse, ki imajo radi lepe stvari iz naše zgodovine.

T. VRABL

Popravek

V prejšnji številki Novega tednika, je v reportaži z naslovom Lepo je v naši domovini biti mlad, prišlo do neželene napake. Zopet nam jo je zagodel tiskarski škrtar in je ime predsednika Zveze slovenskih organizacij Feliksa Wieserja preimenoval v Feliksa Weiserja. Za napako se uredništvo opravičuje.

AMADEUS POROČA

Pečenka omamno slastna, tako si blizu pa vendar nedosegljiva, je cena tvoja vsak dan bolj mastna, čeprav midva temu nisva nič kriva.

Takšna je bila Šaleška cerkev še vse do lani, ko so jo začeli obnavljati. Gre za pomemben kulturni objekt, ki bo, ko bo gotov, prav gotovo kraju v ponos ter primeren za manjše kulturne prireditve.

Foto: LOJZE OJSTERŠEK

Koroški borci iz Celja na Koroškem

Medobčinska organizacija zveze borcev prostovoljcev za severno mejo v Celju goji prijateljske stike z rojaki onkraj meje. Tudi letos se je skupina, ki je štela 24 članov, odpeljala na obisk na Koroško.

Cilj izleta je bil tokrat spominski kraj, vas Podpeca nad Železno Kaplo. Izletniki so obiskali Peršmanovo domačijo, katere prebivalci so bili zaradi izdaje med preteklo vojno strahotno mučeni, ker so bili osumljeni sodelovanja s partizani. Na tem kraju je zdaj zveza koroških partizanov zgradila Peršmanov spominski dom, kjer je tudi muzej. Tu so spravljene spominske dokumente o borbi koroških partizanov. O krutosti dejanj govori napis na spominski plošči, pred domom samim pa, so postavili spomenik padlim koroškim partizanom v minuli vojni.

Na ta zgodovinski kraj je prišel tudi podpredsednik zveze koroških partizanov ing. Peter Kuhar, ki je koroškim borcem iz Celja pripovedoval o zgodovini kraja in dogodkov.

Doktor Ervin Mejak iz Celja se je v imenu udeležencev zahvalil za izbrane besede ter opozoril na sedmi člen državne pogodbe z Avstrijo, ki se ne izpolnjuje.

Ko so se koroški borci iz Celja vračali domov, so med potjo obiskali Železno Kaplo ter se ustavili na pokopališču, kjer so pokopani koroški partizani. Veliko začudenja je med udeleženci zbudilo grobišče hrvaških ustašev z velikim spomenikom, na katerem piše, da so tu pokopani borci, ki so dali življenje za veliko svobodno Hrvaško.

Podpeca je vredna obiska in vabi tja vse tiste, ki so jim pri srcu rojaki onkraj naše meje, nekdane zibel vseh Slovencev.

Dr. ERVIN MEJAK

Poletje ob štedilniku

Če je zunaj vroče, je ob štedilniku in velikih loncih še toliko bolj. To dobro veda tudi kuharica Danica Jerot in njena pomočnica Jožica Ledinek, ki v kuhinji osnovne šole Pohorski odred v Slovenskih Konjicah pripravljata hrano za kratkohladičnike v vrtcih. »Okoli 100 obrokov pripraviva na dan« sta povedali oni dan, ko sta se pustili zmotiti za kratek klepet. Dela je za dva para rok kar precej, sta še povedali in dodali, da sta najbolj zadovoljni, če malčkom jed izpod njihove kuhinjske tekne.

Foto: MP

FOTOGRAFIJA ZA TA TEDEN

Ljubo Korber - Penzija

Obadji piki

Pomagaj si in tudi družba ti bo pomagala.

Postaviti si cilj ni težko. Mnogo težje je priti do njega.

Nekateri so na cilju že preden startajo.

Delavski turizem nima perspektive. Ta manjka tudi delavcem.

Kmalu bodo mnogi letovali pod milim nebom. Šotori veljajo namreč že precej povprečnih plač.

Že med podpisovanjem samoupravnega sporazuma se je spomnil kako ga bo najlažje kršiti.

Za mnoge je značilno, da imajo raje »slabe« prijateljice kot »dobre« prijatelje.

OBAD

Alpinistični kotiček

Končno se je tudi za alpiniste pričela prava plezalna sezona, saj jim vreme ne dela večjih preglavic – po sicer zelo neobetavni zimski sezoni, ko so se neugodne plezalne razmere zavlekle v pozno pomlad.

Tako sta zabeleženi dve sijajni ponovitvi, pri čemer bi veljalo kot prvo izpostaviti Direktno v Štajerski Rinki, ki sta

jo 14. 7. v rekordnem času – eni uri – ponovila Aco Pepevnik in Milan Romih (AO Impol) ter ponovitev Modoc-Težkove smeri v Štajerski Rinki, ki sta jo prav tako v kratkem času opravila članek Franc in Bojan Šrot.

Istega dne sta Pepevnik in Romih izplezala še Direktno zajedno v Turski gori, ki velja za eno redko ponovljivih smeri nad Okrešljem, Povše Brane, Okrogar Polona in Štor Miljana pa so ponovili Vzhodno v Mali Rinki.

17. 7. sta Povše in Okrogarjeva ponovila Cicovo varianto Iglice smeri v Mali Rinki.

Praznični vikend so se celjski alpinisti prvič v letošnji plezalni sezoni v večjem številu preživel na bivalju pod Ojstrico, od koder so izpeljali kar lepo število vzponov.

21. julija sta Čanček in Romih ponovila smer Ivo Reya v Ojstrici (V+, IV) ter zatem še centralni raz v Dedcu (VI).

Jože Zupan in Aleš Stopar sta v Ojstrici ponovila Desno smer; isto smer je ponovila tudi naveza Povše Brane-Petek Peter. Smer nosi oceno V.

Bojan Šrot in Igor Izlakar sta v Dedcu nad Korošico ponovila Desno (V-) in Levo smer (V).

Naslednjega dne sta Smiljan Smodiš in Istoz Ivakič preplezala Herletovo smer v Ojstrici (IV+), v sosednji Ogrinovi (IV+) pa sta plezala Brane Povše in Peter Petek. Jože Zupan in Aleš Stopar sta plezala v Belem razu Rjavčkega vrha, Slavko Cankar in soplezalec Kosi sta ponovila Pinterjevo v Dedcu (IV+), Bojan Šrot pa je z bratom Srečkom ponovil Lukmanovo v Vrščih (III).

CM